

SWEDERUS, GEORG

Om patent-lagen af år 1834.

1835

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

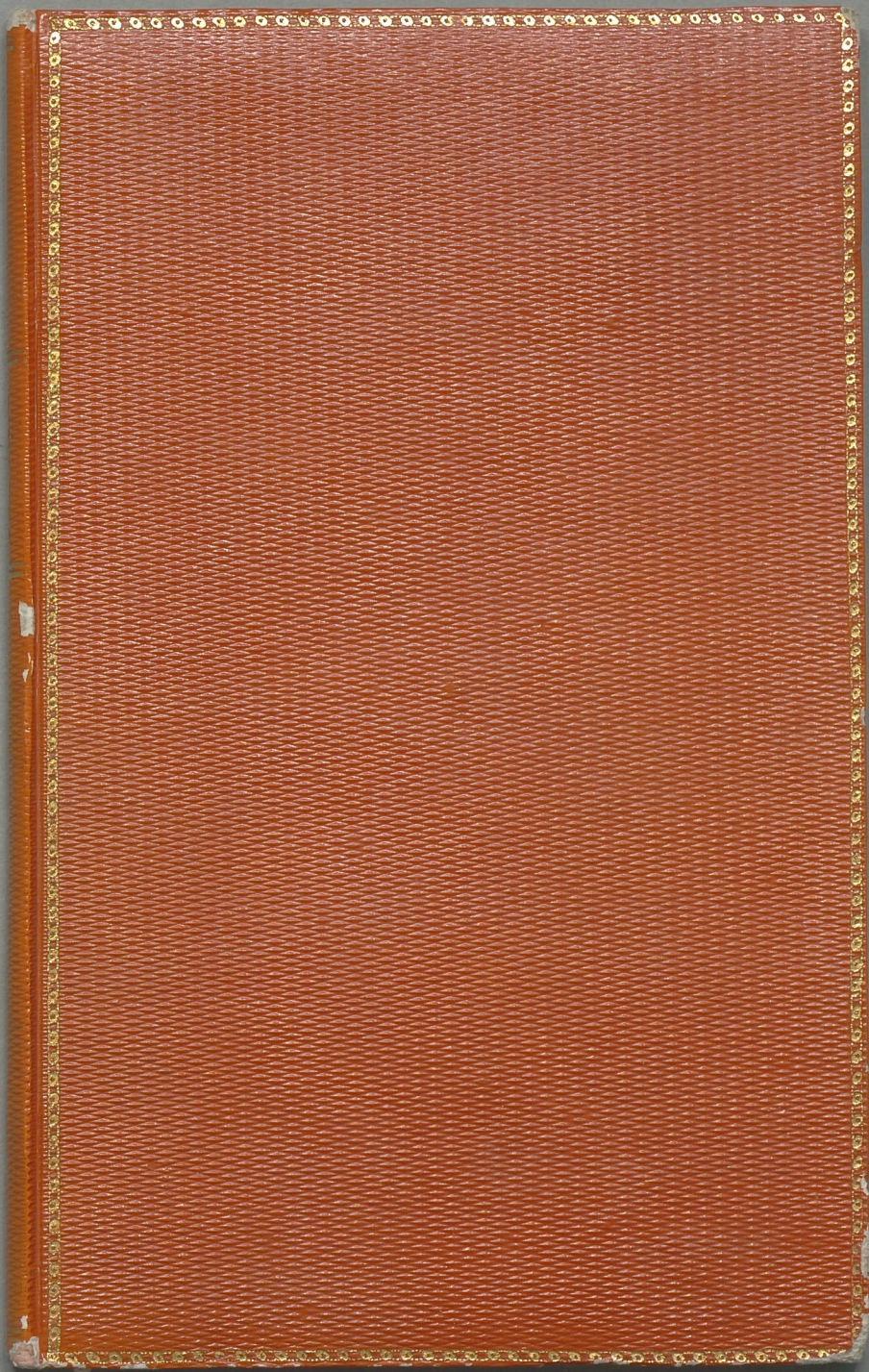
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

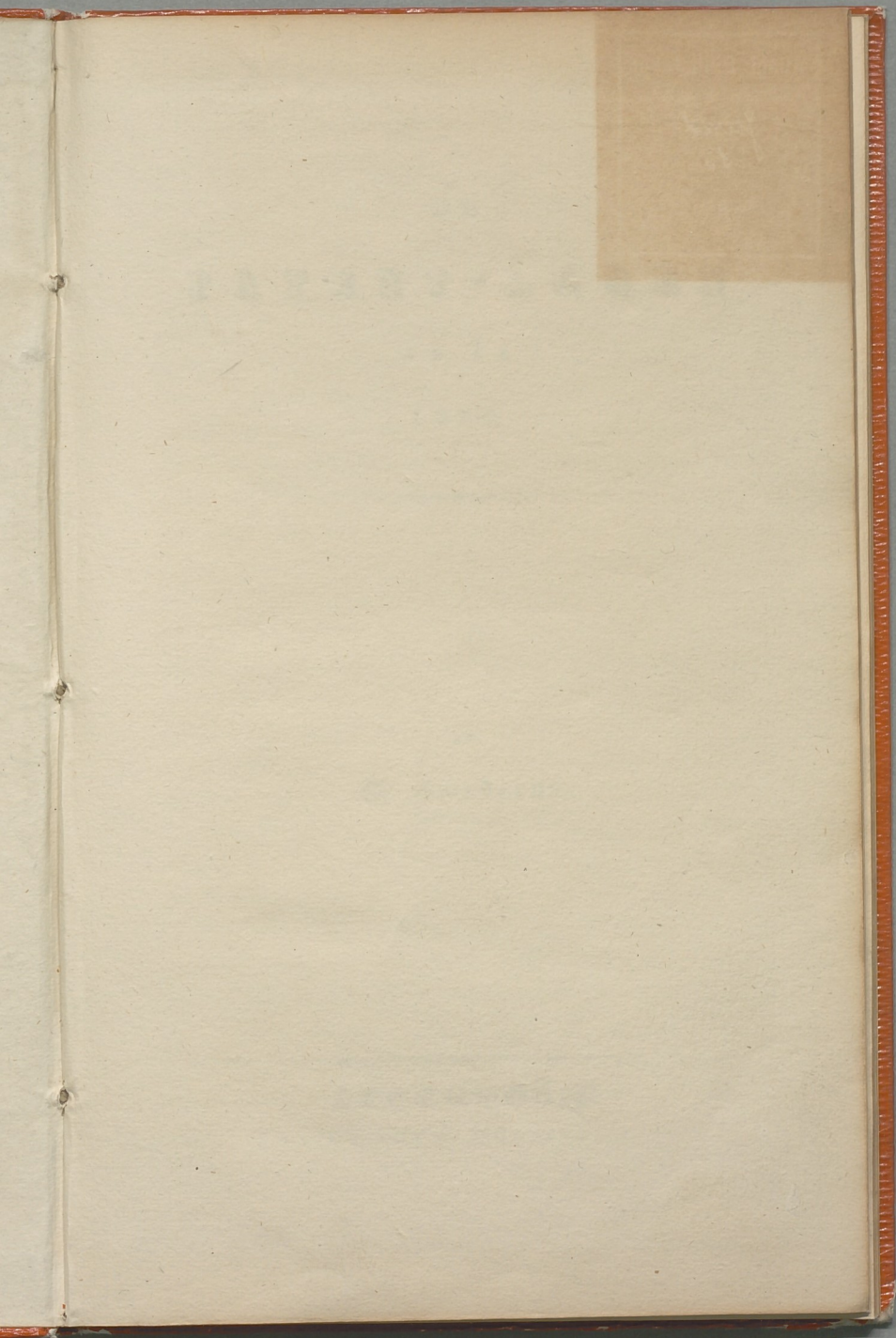
Jurid
S.v.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 562 719

ON
PATER-FATHER

ALVA

1854

G. SWINBURNE

SCOTTISH

Printed and Published by J. HARRISON, 1854

OM
PATENT-LAGEN

AF ÅR

1834.

AF

G. Swederus.

STOCKHOLM.

TRYCKT HOS J. HÖRBERG, 1835.

Om Monopolier.

De i längst förflutna tider, de mest älskade tillval-
 hade sig i statens namn, förskänkte rätt till vissa gre-
 nar af handel och rörelse, uppkom det, om med till-
 påståd kommet på en förtärlig sak -- monopolerna.
 I den minsta rättighet utom förvarnings, utöfades en
 sådan mestadels rätts- till förmån för några få men
 till förmån för alla i gemen och här och en tyngre-
 het -- med undantag af de få som de utgjorde värdets
 organ. Hvar som i egentlig af samhällsbehöfvet
 var gynnad och kunde, var som helst, emottog i
 laglig ordning, gifva en naturlig värdig af hvarje idog
 som värde sin påg det, hvar förbehållet några få
 men icke nog härmad. Den sålunda förvisat tillhå-
 gat tillfälle att i mån efter varans behöflighet, öfver-
 naktigt komma i förbindelse med sig på kostgärdet.
 Medlen för den sålunda förvarningen, de i gynnans
 stegrad. En pänadande beställning uppkom således
 på förbrukningen af sådana varor, dittans och mera
 verkan, allt efter som naturliga eller konstliga behö-
 hade gjort dem i stötte eller mindre grad till en con-
 ditio sine qua non för samhällsmänniskans bestånd.

Alltså för monopolier har förflutit sig till vår
 tid, utvändes med tiden, ut nämnd de pålys de värde
 uppkommande för den sålunda förvarningen. Det
 TRACTUS I. HERRING. 1777.

Om Monopolier.

Då, i längst förflutna tider, de maktegende tillväl-
lade sig, i statens namn, uteslutande rätt till vissa gre-
nar af handel och rörelse, uppkom det, nu med skäl
hatade namnet på en förhatlig sak — *monopolium*.
Utan minsta rättighet utom öfvermaktens, utöfvades en
sådan uteslutande rörelse till förmån för några få men
till förlust för alla i gemen och hvar och en i synner-
het — med undantag af de få som då utgjorde våldets
organer. Hvad som, i egenskap af samhällstillhörighet
var *gemensamt* och kunde, när som helst, användt i
laglig ordning, gifva en naturlig vinning åt hvarje idog
som vände sin håg deråt, blef förbehållet några få.
Men icke nog härmed. Den sålunda förvista täflan,
gaf tillfälle att, i mån efter varans behöflighet, öka de
anspråk hennes innehafvare gjorde sig på godtgörelse.
Medlen för dess åtkomst försvårades, d. ä. priserne
stegrades. En plundrande beskattning uppkom således
på förbrukningen af sådana varor, bittrare och mera
retsam, allt efter som naturliga eller konstlade behof
hade gjort dem i större eller mindre grad till en *con-*
ditio sine qua non för samhällsmänniskans trefnad.

Afskyn för monopolier har fortplantat sig till vår
tid, äfvenledes med rätta, så framt de hafva de nyss
uppräknade felaktiga grunder för sin tillvaro. Det

skall imidlertid snart visas att monopolier kunna finnas af fullkomligt rättvis natur.

Såsom exempel på skadliga och orättvisa monopolier anföra vi handeln med salt, tobak eller andra varor af mer eller mindre allmän användning, men isynnerhet af fullkomligt känd natur i afseende på sättet för deras anskaffande eller production.

De monopolier som äro rättvisa, grunda sig derpå att deras föremål förut ej voro någons tillhörighet. Upptäckter af hvad förr icke var känt, uppfinningar och realiserande af hvad som förr endast låg i idéen, kunna icke genom deras natur medföra besittning och eganderätt för någon annan än upptäckaren eller uppfinnaren sjelf; hvad som kan följa utaf upptäckten eller uppfinningen kan aldrig bli föremål för anspråk hos den för hvilken saken varit och är ett okänt, ett intet *a*).

Mekanismen af en upptäckts begagnande, under naturtillståndets förhållanden, blefve den att man inskränkte utöfningen vid alla de tillfällen då man ej förmådde (genom fördöljande) skydda hvad man påhittat. I samhällstillståndet uppkommer, genom sådant förfarande, en stor minskning i eljest möjliga fördelar för alla.

Staten tänkt såsom den der handlar med klar uppfattning af sin idé att verka för den största möjliga tillväxt hos alla dess enskilda delar, söker fördenskulda att

a) Anm. Monopolium kan således vara rättvist.

Besittning af hvad andra icke ega och icke kunna ega, är *uteslutande* besittning.

vid sådana händelser medla mellan allas anspråk på njutning, och en uppfinnarens yrkande på ensam besittning. Hvilket är nu det medel Staten härvid begagnar? Det är ett till tiden begränsadt *monopolium*. Ett *patent* på vissa år.

Staten finner att den ej eger hvad den aldrig egde, ej ens kände. Staten inser vidare att ökad styrka uppkommer af ökad production, af lättad åtkomst till de föremål som på ett eller annat sätt tillfredsställa människans behof. Den fruktar att ett något, som i detta ögonblick ligger i en endas besittning, skulle nästa ögonblick gå förloradt för alltid, återgå till egenkapen af ingens tillhörighet. Den föreslår då vilkor af så fördelaktig natur, att egaren, uppfinnaren, ej på något sätt genom sin ensamma åtgärd skulle förmå tillvinna sig så stora fördelar som i händelse den emottager statens anbud. Finner sig deremot uppfinnaren sjelf i stånd att genom uteslutande besittning bringa summan af fördelar ännu högre, så *behåller* han sin egendom och begagnar den i alla fall med alla andras utestängande; staten har dervid intet att säga, och försöker ej (åtminstone i vår tid) att med våld beröfva honom den egendom han förhemligar.

Med samma rätt, *eganderättens*, ehuru tillkommen stundom på annat sätt, det är: oftast mindre meritiskt endast genom lyckan, besitter man, ibland dem som icke ega den, en på andra orter gjord uppfinning, hvilken således åter i patent-tagarens land är en *res nullius*. Således sluter staten också kontrakt *derom*, och

betingar sig dervid aldeles samma fördelar som vid det inom statens eget område uppfunna; skördar äfven i det fallet hela säljarens vinst, alla consumenternes och all den vinst som tiden derur låter uppvexa, allt på grund af sin tillväxt förmedelst de genom åtgärden för-
anledda nya varuvärdenas tilldanande. Det finnes således intet skäl emot ett kontrakt med samma bestämmelser *b*).

Här måste tillika betraktas, hvad som egentligen tillhör sidobetänkligheterna, och äfven vid den serskilda laggranskningen skall upptagas, men gerna tål att två gånger uppmärksammas: att mången ny sak, endast förmedelst skyddet af ett patent kan utföras, synnerligen i ett land utan stora tillgångar som vid hvarje nytt företag strömma den försökande till hjälp *c*).

Inser deremot egaren större fördel af att antaga statens vilkor, uppkommer det slags *kontrakt* som kallas *patent d*). Denna uppkomst må man icke lemna ur sigte! Den utgör grundidéen för all lagstiftning i afseende på patenter. Ledd derur med sträng följdighet blir lagstiftningen rättvis, eljest icke, och utan rättvisa kan den äfvenledes ej bli nyttig.

Då Staten ser sig sjelf endast i afseende på sina

- b*) Staten afslutar på lika grund — grunden af odisputabel uteslutande besittning — kontrakt om utifrån införda uppfinningar. Den gör det af lika skäl, på lika vilkor.
- c*) Härtill kommer således ännu att ett patent-kontrakt oftast blir i ett fattigt land enda möjligheten för den nya productionens åstadkommande.
- d*) Genom kontrakt åtkommer Staten (i succession) enskilda uteslutande besittning.

fördelar, stadnar den vid den lägre ståndpunkten af rätt. Vi afse också icke här dess högre mål till hvilket allt detta leder såsom underordnade medel för det högre lifvets utveckling; vi stadna vid rättsförhållandet, hvarur dess fördelar axiomatiskt härledas.

Alla civiliserade stater veta nu att de stå och veta på industrien, på nyskapade värden. Man bemödar sig att framkalla sådana nya värden antingen genom mångfaldigande af de productioner som redan finnas eller genom möjligheter för nya danelser, eller hela arter deraf. Man har insett att hvarje ny uppfinning ökar massan af värden och lättar möjligheten att tillfredsställa menskliga behofven. Alla dessa fördelar uppkallas såsom följder af det ingångna kontraktet mellan förste egaren och det allmänna som efter en kortare tidsförlopp får egande-rätten på sig öfverlåten.

Genom en *lagstiftning* i afseende på patenter begagnar staten det enda, för densamma, såsom collectiv person, möjliga sättet att *bestämdt uppgifva de förhållanden hvarunder den vill ingå ett kontrakt* med uppfinnaren till en res nullius, d. ä. första egaren till den. Det är en alltför stark irring att anse en sådan lag för annat, och i dess ställe anse staten hafva gjort en nåd, gifvit en belöning, då den endast gjort en konvention på ett sätt som var det enda för collectiv-personen möjliga, nemligen då afsigten var att alltid göra kontrakterne, under gifna förhållanden, fullt lika.

Att få öppet, och likväl med fredad och ensam besittning, begagna sin uppfinning eller upptäckt, lemnar oberäkneligt stegrade fördelar genom samhällstill-

ståndets förmåga att erbjuda nya tillfällen för utöfvandet af det uppfunna eller upptäckta. En hel meniskoålder utan dessa fördelar, skulle jemnförelsevis lemna ringa skörd. Således vinner en patenterad uppfinnare jemnförelsevis omätligt. Men hvad vinner staten? 1:o *Allt detta*, i samma stund som patenterade kontrahenten (emedan intet nytt värde uppkommer som ej på samma gång blir statens). 2:o Dessutom allt hvad öfrige enskilde (consumenter) genom uppfinningen vinna. 3:o Den ytterligare oberäkneliga vinst som genom hela tiden af samhällets lif uppkommer då alla sättas i omedelbar besittning af det nyas alla fördelar. Var den nya productionen, under patent-innehafvarens tid ej med samma lätthet åtkomlig för alla, så blir den det deremot efter kontraktstidens förlopp. Täflan begynner, priserne fällas allt mer och mer. (Huru mycket betyda väl femton år på statens lefnadsbana!)

Genom den större lifstiden, och hvarje ny danelses art att öka sin verksamhet — om ej på annat sätt genom upplösning i andra ur densamma ursprungna former — blir således staten i alla fall långt rikare begåfvad än den egare af hvilken den genom konventionen förvärfvade sig besittningsrätten till det uppfunna; men detta är tillfälligt och en följd af statens egen natur. Den enskilde egaren blef ej genom konventionen orättvist behandlad, om kontraktet ingicks på här angifna grunder e).

Någon annan grund kan ej förnuftet erkänna. Allt

e) Statens fördelar *tillfälligtvis* ojemnförligt större än uppfinnarens.

hvarpå man eljest ville försöka stödja ett sådant aftal vore orätt. *Eganderätt* och *lika delade fördelar* (så vidt deras delning beror på sakens egen beskaffenhet) måste således vara utgångspunkterna vid uppsättandet af kontraktsvilkoren, eller med andra ord uppsättandet af beting för de ömsesidiga förbindelser hvilka i en sammansättning benämnas *patenter f)*.

En motsatt och obestämd åsigt har förvillat begreppet härom. *Ett patent*, hör man understundom sägas, *skall vara en belöning för en uppfinning*. Hvarföre? frågas med största skäl; och derpå finnes *intet* svar, *intet* åtminstone som håller profvet. Hvad är det som man vill belöna? Är det uppfinnarens insigter? Är det hans arbetsamhet? hans snille? hans lycka? Knappast är någondera af dessa olika saker *värde* att *belönas*. Belöning är ju dessutom en *tom* tanka. Man kallar *belöning* i sjelfva verket endast den *rättvisa* man utan *tvång* låter någon vederfaras. Och är meningen sådan så må man nyttja det bestämda ordet som innehåller en motsvarande verklighet för tankan. Antag att jag *belönade* (efter begreppet om oförtjent eller öfverflödande välvilja); nu händer att staten genom *patent* belönar en uppfinning som var *ingen ting värd*. (Ty många sådana fall inträffa). Hvad har då staten gjort? — Ingår den ett kontrakt hvarpå den *intet* vinner så har den också alldeles *intet* förlorat. Saken blir då i samma skick som förut. Skall man *belöna* (utdela prof af välvilja) så bör det ske i förhållande

f) Patent-kontrakt, såväl som hvarje kontrakt måste stå på *rättsgrund*.

efter förtjensterna. Hvari består det meritoriska? i lyckan måhända? eller i snillet, som ju också är detsamma som lycka? — Skall man belöna efter uppfinningens värde? *Det är i de flesta fall okänt då patentet skrives.* Det förstår ingen statens målsman, ofta också ej den patent-tagande sjelf. Endast tiden utvisar sådant. Altså: huru man än må betrakta *belöningshågen*, visar den sig sakna både tillämplighet och tillockmed sjelf ett innehåll, ett väsende, och kan för ingen del bli använd såsom utgångspunkt för en lagstiftning, såsom utgörande till sin natur ett missförstådt begrepp, ett egoismens sätt att förkläda den rättvisa man vill söka öfva utan erkännande af ett *böra g*).

Då ett köp skall slutas rörande sådan egendom hvarom här är fråga, måste collectivpersonen, som sjelf ej dervid är närvarande på annat sätt än genom sina i kontraktsvilkoren (patentlagen) upptagna bestämningar, hafva noga föresett att ingendera parten dervid blir förnärmad. Aldraminst blefve denna regel iakttagen om den enskilde egarens tillhörighet måste först aflemnas, (d. ä. hemligheten yppas genom en *offentlig* beskrifning) innan staten ännu ingått kontraktet, hvilket kanhända sedermera, icke *blir ingånget* af en eller annan orsak. Således bör säljaren (patentsökanden) först få patentet, men med vilkor att det icke varder gällande utan att säljaren aflemnar *sin* vara, och aflemnar den *ärligt*, så att han den ej till någon del behåller hvarigenom det

g) *Belöning* är i sig sjelf ett *obestämt* begrepp, — i sin användning en missledande tanka, en tomhet hvarur intet kan deduceras.

öfriga saknar sitt värde. Ett sådant aflemnande sker genom beskrifning så beskaffad att uppfinningen, upp-täckten, methoden o. s. v. kan af sakkunnige begripas och med gifna medel estergöras *utan minsta tillägg eller förändring h).*

Ur vilkoret af reciprocitet utgår jemväl den bestämningen att staten ej tillvinner sig fördelar för andras räkning än *deras* från hvilka han (genom deras egenskap af consumenter) tillskyndar säljaren åsystade fördelar; således icke åt *andra* stater än der hvarest kontraktet är gällande, öfverlåter eganderätten till det nyuppfunna. Sådant sker likväl genom offentliga kun-görelser. När dessutom sådant sker genast efter kontraktets ingående, beröfvar staten sig sjelf en mängd fördelar som den rätteligen kunnat behålla, och säljaren blir beröfvad eganderättens utöfning på de händer der han kunnat göra den gällande, hvilket också naturligtvis blir statens förlust, då den enskildes vinst genom *producerandet af nya värden* alltid blifvit statens. Både direkt och indirekt är det således statens förmån att ej till andra stater bortleda en nyförvärfvad för-mögenhetskälla.

Fullständighet är vidare ett vilkor för hvarje lag, så att hvarje möjligen förekommande fall må derunder kunna hänföras och ingen, genom bristande bestä-mningar förnärmas vid kontraktets uppgörande.

Det tillhör Staten vidare att förese det den icke slutar dubbla kontrakter, köper af tvenne hvad som blott en gång kan köpas. Staten kan ej kontrôlera sin

h) Bestämmelsen i patentlagen af d. 13 Dec. ofullständig.

åtgärd i detta fall, på annat sätt än att åt enskilda vakande interesset öfverlåta tillsynen öfver kontrakternes behörighet, på det icke hvad som helt och hållet eller till någon del var en annans egendom må andra gången förekomma utbudet eller kontraheradt.

Sitt eget systemål med patent-kontrakten, att till sin fördel — till det allmännas bästa — framkalla så många uppfinningar, så mycken production som möjligt, motverkar staten, om den i kontraktets vilkor (en patentlag) inlägger bestämmingar hvilka kunna genom deras natur medföra serskilda vådor vid nya företag.

Då allt som skall med förnufts fordringar vara allmängiltigt också måste vara så med klarhet utsagdt att det ej af en förstås på *ett* sätt, af en *annan* på *ett annat*, är slutligen klarhet, såsom vid all lagstiftning, ett oestergifligt vilkor.

Har man gjort sig fullt hemmastadd med denna, ur sakens natur hemtade åsigt af patenters väsende och vilkor, må man öfvergå till en granskning huruvida *den* lag, som utgör egentliga föremålet för denna afhandling, kan härledas derutur eller ej. En mängd enskildheter torde böra anmärkas vid dess många bestämmelser, under det man först noga uppfattar de nu härledda principer, hvilka likväl till en del äro af den art att de fullt fristående kunna genast göra sig gällande såsom dignitets-satser:

1. *Uppfinning innefattar eganderätt.*
2. *Eganderätt yttrar sig med full besittning.*
3. *Besittning af hvad andra icke ega är uteslutande besittning.*

4. Uteslutande besittning är uteslutande egendom.
5. Monopolium kan således vara rättvist.
6. Endast genom egarens tillstånd erhåller staten hans rätt.
7. Egaren öfverlåter sin rätt genom ett kontrakt.
8. Ett kontrakt om succession i annans uteslutande rätt kallas patent-kontrakt eller patent.
9. Patent-kontrakt såväl som hvarje annat kontrakt måste stå på rättsgrund.
10. Statens fördelar bli dervid tillfälligtvis ojemmförligt större än säljarens.
11. Belöning är i sig sjelf ett obestämt begrepp — i sin användning en missledande tanka, en tomhet hvarur intet kan förnuftsensligt deduceras.
12. Uppfinnings eget innehåll, d. ä. dess nyttiga följder för staten, bestämmer dess värde. Läres af tiden.
13. Staten afslutar på lika grund — grunden af odisputable uteslutande besittning — kontrakt om utifrån införda uppfinningar. Den gör det af lika skäl på lika vilkor som vid kontraktet om successionen i den uteslutande besittning hvilken uppkom genom egen uppfinning.
14. Staten kan ej förut tillvälla sig innehafvarens egendom, (som ingen annan i staten besitter).
15. Beskrifning kan ej affordras förrän kontraktet är gjort.
16. Staten kan såsom kollektiv-person ej annorlunda än genom förut utsagda vilkor lemna möjligheten för ett kontrakt.
17. Staten kan ej på rättsgrund köpa utaf två, eme-

- dan den första då skulle förlora hvad honom blifvit tillerkändt.
18. Staten kan endast genom enskilda interessenas vaksamhet skyddas från att begå detta misstag.
19. Staten kan ej på rättsgrund öfverlåta sin successionsrätt åt andra än sådana, som genom reciprocitet af fördelar gagna den andra kontrahenten, det är åt egne medborgare, hvilka i egenskap af consumenter stå i gynnande vaxelverkan med producenten — uppfinnaren.
20. Genom öfverlåtelse åt personer som icke stå i detta förhållande till patentinnehafvaren, skulle staten bortskänka hvad den icke genom motsvarande fördelar guldit.
21. Hvad patentinnehafvaren genom sådant förfarande skulle komma att förlora, förlorar ock staten, ty hans minskade vinst är samma minskning af statens, till hvilken den adderas i samma stund den uppkommer.
22. Offentligt kungörande i tidningar utgör en öfverlåtelse till utländningen, emot både rätt och fördel.
23. Kontraktets kungörelse genast efter dess afslutande motsäger statens egen afsigt på successionen fler en viss tids förlopp.
24. Villkoren som staten genom kontraktslagen uppgifver, måste vara så fullständigt affattade att alla förekommande kontraktsförslag må derunder kunna innefattas.
25. Uppställningen af kontraktsvilkoren måste likt hvarje lag ega den genomskinligaste klarhet.

26. *Sitt systemål att framkalla ökad production mot-
arbetar staten om vilkoren, genom följderna af de-
ras natur, medföra vådor vid blifvande företag.*

Närvarande patentlags historia.

Efter motion af Herr Mannerhjerta vid Riksdagen år 1823 om förändringar i Kongliga Författningen af år 1819 angående Privilegia exclusiva, hade Ständerne till Kongl. Maj:t inkommit med underdånig skrifvelse, af hufvudsakligt innehåll, (enligt uppgift af Ekonomi-Utskottet 1833) att *man stötte sig på namnet privilegium*, (emedan det icke instämde med tidsandan); "*patent*" lät mindre illa; "*frihetsår*" kunde antagas såsom æqvivalent med detta. EkonomiUtskottet af år 1833 "*instämde*" häruti, *men föreslog Redactions-förändring till "uteslutande rättighet."*

Vidare i den underdåniga skrifvelsen, refererad af EkonomiUtskottet, och här ytterligare förkortad, föreslås i *sak*, att "*vederbörandes hörande*" måtte hädanefter utgå ur lagen, emedan flere år derigenom understundom gått förlorade för en sökande; — att *en månads tid* förelades Kongl. CommerceCollegium inom hvilket dess underd. Utlåtande borde till Kongl. Maj:t vara ingifvet, samt att klander inom *tre månader* från sista annonsen i Stockh. Post- och InrikesTidning borde anmälas hos nyssbemälte Collegium; — att privilegiets "*lämplighet*" ej mer borde omnämnas, och yttrandet endast innefatta huruvida patentets föremål "*Collegium veterligt, vore känt och i Riket utöfvadt.*"

EkonomiUtskottet gillade ofta dessa ändringar, men föreslog att 6 månaders klagotid kunde utsättas, *"då en tid af tre månader syntes altför knapp och otillräcklig."*

I sista momentet af underd. skrifvelsen föreslås tre år från patentets erhållande, inom hvilken tid detsamma bör vara, (vid äfventyr af dess upphörande) bragt till verkställighet, samt att på Kongl. Maj:ts Nådiga pröfning borde bero om samma tid kunde, efter sig företende omständigheter förlängas. Motiv härför: att samhället ej onödigtvis måtte blottställas för möjligheten att umbära hvad genom en annan uppfinnare kunnat detsamma beredas i samma väg. Utskottet ansåg bättre att bibehålla den gamla lagens stadgande att privilegii-rätten förverkas om den ej inom förelagd tid utöfvas eller efter gjord början afstadsnas och ej åter inom två år bedrifves. Motiv: att detta stadgande vore *"mera ändamåtsenligt och lämpligt till bevarande af både samhällets och Privilegii-innehafvarens billiga anspråk."*

Tillika yttrar sig Utskottet att, enligt uppgift från Kongl. Handels- och Finans-expeditionen (bifogad Justitiæ-Ombudsmannens Embetsberättelse af år 1828) ett underdånigt förslag till ny förordning blifvit utarbetadt.

Man må med skäl förundra sig deröfver att Utskottet ej "förskaffat" sig detta förslag till frågans vidare handläggning! Utskottet lär i dess ställe, *"enligt de närmare upplysningar Utskottet i detta afseende haft tillfalle förskaffa sig,"* funnit "detta förslag hvilat på följande grunder:" i).

i) Besynnerligt! Lättaste tillfället att förskaffa sig kännedom

Såsom allmän regel antages:
att Patent ej beviljas å en princip, utan endast på
principens tillämpning på uppgifvet sätt;

1:o Patent beviljas:

- a) för nya uppfinningar i Slöjdeväg;
- b) för förbättringar å äldre uppfinningar, dock utan intrång i förut beviljade Patent;
- c) för införande af utomlands kända, men här i Riket förut ej verkställda uppfinningar, då uppfinning ej är sådan, att den kan, efter en genom tryck allmängjord beskrifning, af hvem som helst utföras.

2:o Patent beviljas:

både åt Svenske undersåter och fremmande, likväl med vilkor, hvad de sistnämnde beträffar, att de skola inom ett år ifrån Patentets meddelande antingen, efter i behörig ordning erhållet tillstånd, till Riket inflytta eller åt Svensk man öfverläta sitt Patent.

3:o Tiden för Patent:

- Högsta tiden bestämmes:
- för Patent å ny uppfinning till 15 år;
 - för Patent å förbättringar till 10 år;
 - för Patent på införande af utomlands kända uppfinningar 5 år.

4:o Patent utfärdas af CommerceCollegium.

Ingen föregående undersökning eller pröfning af uppfinningens nytta erfordras.

om förslaget hade varit att förskaffa sig förslaget sjelft, hvilket naturligtvis hade kunnat ske från samma hand som visse meddela "grunderna."

5:o Fullständiga beskrifningar och ritningar öfver Patentets föremål böra aflemnas till CommerceCollegium sist en månad efter den dag Collegium fattat beslut om Patentets meddelande. Beskrifningen intages uti det Patent, som derefter ofördröjligen utfärdas.

6:o Patentet reserverar andras förut lagligen befästade rätt, och förklarar, att uppfinningens nytta och användbarhet på intet sätt genom Patentet garanteras.

7:o Patentet kungöres i Tidningarne trenne gånger. Inom 6 månader ifrån sista kungörelsen må bevisning företes, att uppfinningen är förut känd och utöfvad, i hvilket fall Patentet blir utan verkan.

Dessa tvister afgöras af Kompromissarier, valde af Parterne.

8:o Tvister om intrång i kraftegande Patent afgöras af Domstolarne.

9:o Uppgift om tilländalupna Patent, jemte beskrifningar derå, införas, genom CommerceCollegii försorg, i allmänna Tidningarne.

Att Utskottet fann detta förslag godt, bör ej förefalla underligt, då det såg detsamma innefatta "samma" idéer som de sjelfve "vördsamt föreslagit." En opartisk granskare skulle kunnat anse dem just af Utskottets förslag föranledda. Man kan imedertid med skäl säga det Utskottet behandlat hela saken både med ytlighet och liknöjdhet.

En och annan anmärkning af vigt gjordes, nemligen angående tiden för inlemmandet af beskrifningar och

och ritningar på patent-ansökningars föremål, som föreslogs att bli en månad efter patentets beviljande, samt att kompromissarierna måtte vara edsvurne. Dessa väsentliga förbättringar, af hvilka den förra bordt motiveras, voro de enda. Hvilket öde mötte dem, förekommer längre fram.

I öfverensstämmelse med Utskottets, med en viss faderskärlek yttrade, omdöme öfver Handels- och Finans-Expeditionens *grunder* för förslaget till ny Privilegi-lag, afgåfvo Riksens Ständer underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan att de oftanämnda *grunderne* måtte utvecklas till en Författning rörande Privilegia Exclusiva, emedan, i Riksens Ständers tanka samma grunder innehålla de stadganden hvilka i andra länder visat sig ändamålsenliga *k*).

Ständerne upptogo vidare en tillstyrkan till Ekonomi-Utskottets två nyss anförda viktiga anmärkningar,

Slutligen inkom till Kongl. Maj:ts Handels- och Finans-Expedition ett fullständigt, af Kongl. Commerce-Collegium utarbetadt Förslag till ny *Patent-lag*, jemte en vidlyftig afhandling hvori de nya principerna äro paraphraserade. "*Grunderne*" återfinnas äfven fullständigt i *detta* förslag, men de båda viktiga anmärkningarne äro lemnade utan uppmärksamhet. Detaillerne af utförandet ådagalägga å Kongl. Commerce-Collegii sida

k) Man skulle kunna säga det detta påstående var en gissning. Andra länders, i sednare tider utfärdade patentlagar likna ej denna; och der de göra det, äro de oftast *icke* ändamålsenliga ens för deras respective länder, och ännu mindre såsom oculager hos oss.

förnämligast afsigten att för framtiden sätta sig sjelfva i säkerhet för allt det obehag som vinglande patentsökande och en just i lika grad versatil blifvande Författning sannolikt skulle kunnat föranleda. Ur denna enda punkt blir mången bestämning förklarad som eljest kanske blefve oförklarlig.

Kongl. Maj:t, som nu funnit sammanstående "grunder" hos både motionärer, utskott, plena, Ständer och embetsverk — under en besinningstid af *elwa* år, drog ej i betänkande att utgifva en Författning, som hyllade så nationelt och enhälligt uttalade åsigter, och som med ytterst få afvikelser ordagrännt innehåller Kongl. CommerceCollegii utarbetade Förslag. Det måste likväl, i följd af allt det nu sagda, betraktas rentaf såsom ett uttryck af national-viljan, och således antyda på hvilken punkt vi stå i afseende på statsekonomiska insigter.

Patent-Lagen

af den 13 Dec. 1834.

§ 1.

"Patent-rätt medför förmån och frihet för innehafvaren, att under den tid Patentet bestämmer, med andres uteslutande, ensam eller genom andra öfver allt inom Riket utöfva en uppfinning och åstadkomma de tillverkningar, hvarå Patentet lyder, samt att slika tillverkningar, sedan de blifvit med tillverkarens stämpel eller märke försedde, afyttra och försälja."

Patent-rättens innehåll definieras, men dess grund

omnämnes icke. Bestämningen om varans förseende med stämpel (äfvén antingen den är *stämpellar* eller icke) kan föranleda seqvester och juridiska åtal.

Bestämningen § 2.

”Såsom allmän föreskrift i afseende på utfärdande af Patenter gäller, att Patent ej må meddelas å en uppfunnen princip, för att af Patent-innehafvaren kunna uteslutande begagnas på alla möjliga sätt och förremål, utan endast på principens användande å det eller de af den Patent-sökande uppgifna sätt.”

Meningen lärer härmed vara att förbjuda patents meddelande å princip. Det är dock att hoppas det följden ej blir sådan. Ingen önskar patent å en princip förnuftsvidriga användande, utan endast vid de fall der den rimligen kan användas, och dessa fall kunna alltid uttänkas. Bestämningen föranleder således blott en ny konst, i England väl öfvad, här okänd, — konsten att skriva patentansökningar.

Af yttersta vigt, i fall saken genom en mera bindande ordställning kunde utföras enligt afsigten, vore att bestämma hvad med princip bör förstås. Är det så som i Engelska lagen dermed förstås, och derifrån lånadt, hade man också bordt utsätta ”*första regler och grunder för konster och vetenskaper*” 1), med tillägg

1) The first rules and grounds for arts and sciences. Sådana upptäckas icke dagligen, men då det någon gång sker, tillhöra de också naturligtvis deras upptäckare. Må han således uteslutande begagna dem i teknisk väg och inom förvärfningsgebitet; sjelfva den vetenskapliga idéen låter icke genom patentbrevet förhålla sig. Den

af kända. Ty, antag att en ny naturkraft upptäckes. Hvarföre skulle den upptäckten icke patenteras? (upptäckarens *egendom* är och förblir den tills vidare, frågan är blott huruvida den också på rättsgrund skall bli statens). Kan man med denna naturkraft åstadkomma förändringar i rummet, så begär man naturligtvis patent på att med den nya naturkraften åstadkomma rörelse. Kan det med förnuftsenslighet vägras? Hvilken egde användningen deraf förut? Hvilken förlorar således något dervid? Får icke hvar och en såsom förut använda ångkraft, luft, vatten och djurkrafter för att dermed åstadkomma rörelse?

Det är dessutom högst anmärkningsvärdt att en lag som grundar sig på *belönings-principen*, proclamerar att de viktigaste, de mest omfattande uppfinningarne icke böra belönas!

Men när man altså börjar att efter paragrafens anda, i det lilla incirkla det ännu mindre, hvar skall man stadna för att finna en uppfinning nog aflägsnad från en princip för att slutligen kunna föras under kategorien af *belöningsmessighet*? Den matematiska punktens substantiella värde blir slutligen urtypen!

Dessutom; sätt är ju *method*; method kan vara princip eller grundad derpå; således sådan *method* ej patentmessig. Ännu en gång hvar stadnar man?

Engelska lagens "princip" och "method" har förblir genast allas tillhörighet, gäldad på vanligt sätt genom den inre tillfredsställelsen. Vidare: *a patent cannot extend to a principle or a general law of experimental philosophy before known, for the object of a patent, is (must be) something new.*

anledt hårfina dialektiska utläggningar hos auctoriteterna för att bevisa det de ej brutit mot lagen då (efter all naturlig tanka) det likväl så skett t. ex. genom meddelande af *patent å maskineri för begagnandet af vattenångans expansionskraft*, tilldeladt markisen af Worcester, patent å ny "method" för glaset i reflectorer, tilldeladt den namnkunnige *Dollond*. Löjligt måste dock detta förfarande anses, och ingalun da värdt att efterfölja.

Nu åter till bindande kraften i lagen. Hvad hindrar nu patentsökanden att på förr uppgifna eller andra sätt kringgå lagen. Hvad hindrar honom att förstulet generalisera, så mycket mera uppmanadt då lagens ordabestämmelse är både obillig och vanmäktig, och väcker oro för *prutningar*, alldenstund en princip kan degenereras i oändliga fallande modificationer, hvilkas öfvergång till icke-princip är obestämnelig?

Naturligt, och grundadt på Rätt, vore deremot att patent meddelades å allt hvaraf staten ej förut var i besittning, vare sig upptäckt eller uppfinning, vare sig naturkraft, princip, method, industrigren, chemiska eller mekaniska productions- och rörelsemethoder, alster m. af hvad slag som helst.

§ 3.

"Patent må kunna erhållas:

"1:o å nya uppfinningar i slöjd och konst;

"2:o å förbättringar af äldre dylika uppfinningar: dock

"utan att sådant må till intrång i förut beviljad

"Patent-rättighet föranleda; och

"3:o för införande af i andra länder kände, men här i

"Riket förut ej verkstälde, uppfinningar i samma

”väg, så vida uppfinningen icke är af den enkla
 ”beskaffenhet, att den kan, efter en genom tryck
 ”förut allmängjord beskrifning, af hvilken som helst
 ”eftergöras.”

Kemiska upptäckter och uppfinningar, hvilka i vår
 tid spela en så stor rôle, kunna knappast få rum un-
 der denna paragraf. De höra icke egentligen till slöjd
 eller konst. —

Hvad menas med enkel? — Frågan återkommer
 med afgörande vikt i nittonde paragrafen. Ett exem-
 pel skall visa en af denna paragrafs följder. I England
 gjutas hästskor och brännas till mjukhet. Tillverkning-
 en är lämplig för patentering. Här är ämne för det
 enklaste utförande, och för en ännu enklare beskrif-
 ning: ”*gjutes i form.*” Det förstår hvarje sundt orga-
 niserad människa som känner huru gjutning tillgår. Ef-
 ter närvarande lag kan han få patent derpå, ehuru ej
 på längre tid än fem år. Utförandet är väl enkelt i
 afseende på det tekniska men ej så i afseende på det
 ekonomiska, ty erforderliga mängden af modeller är så
 stor, och varulagrets nödvändiga sortering med olika
 storlekar, tillsammans så betungande, att 20,000 Riks-
 daler kalkylerades behöfliga för att utföra den *enkla*
 saken. Man får kanske imedlertid i *värsta* fallet pa-
 tent derå, gör anläggningen, och får den af någon af-
 undsman lagligen afklagad och de 20,000 Riksdalerne
 äro förlorade. Exemplet är oförnekligen afgörande mot
 detta moments skadliga bestämmelse *m*).

m) Exemplet är ej endast antaget. Saken har förevarit,
 men utföres icke, på det man ej må utsätta sig för den

Ordet *tryck* utan tillsats om Svenskt eller utländskt tryck, blir också en falla. Man har sagt att meningen skall vara äfven om utländskt tryck, i stöd af den högratfvande frasen att *Europeiska kulturen är gemensam*. Mera härom vid 19 §; anmärkes blott här att bestämningen står i strid mot tillåtelsen att alls införa utländska uppfinningar, ty dessa äro ju nästan alla i tryck beskrifna innan de komma till vår kännedom. En vinglare kan, med stöd af denna bestämmelse undanröjda de flesta hädanefter blifvande patent å införda uppfinningar, i fall det bör tolkas efter sin allmänna ordalydelse. — Det naturligaste är imedlertid att inse det staten ej eger hvarje sak därför att den finnes i andra stater; den skall först införas och verkställas, och *emellan idén och verkställandet* "är befastadt ett stort svalg," hvilket vederbörande sällan taga i beräkning.

En förträfflig uppfinning kan vara beskrifven till och med på Svenska, (såsom hundradetals redan finnas) men är derföre ändock icke verkställd. Hvilken vinner derpå? Ett patent bringar uppfinningen kanske till lifs om den naturligen tillhör vårt land, och först då har det allmänna någon nytta utaf den.

§ 4.

"Längsta tiden för åtnjutande och begagnande af
 "Patent-rätt bestämmes i allmänhet, för ny uppfinning
 "till 15 år.
 "för förbättring å redan gjord uppfinning . . 10 —
 "för utomlands känd och införd uppfinning . . 5 —

ofvan angifna följdén. Imedlertid måste staten sakna denna nyttiga industrigren.

"kunnande likväl den sålunda fastställda längsta tid i
 "hvarje klass nedsättas och minskas i förhållande till
 "uppfinningsens beskaffenhet eller dess mindre vigt och
 "värde; äfvensom tiden för begagnande af Patenter å
 "införda utländska uppfinningar må utsträckas till 10
 "år, i händelse styrkas kan, att betydligare kostnad och
 "möda erfordrats för införandet af en utomlands känd
 "uppfinning.

Först måste man fråga hvad en förbättring är? *Det är ny uppfinning!* Det kan understundom hända att denna fordrade långt mera eftersinnande, studier, fondkuskaper, försök och kostnader än den sak hvarå den utgör en förbättring. Stundom också annorlunda. Regulatorn på en ångmachin torde kanske få tjena till ett exempel å första händelsen. Vi kunna icke nu knappt tänka oss en ångmachin den förutan. Således strandar belöningsprincipen också här, och då sådant vanligen sker genom oförmåga att bedöma en ny uppfinnings värde, skulle deremot i det anförda exemplet en den mest ändamålsenliga och sköna, genialiska uppfinning genom *belöningen* bli underkänd, en uppfinning som med dristig härmning af naturens storhet i lifsprincipen, nedlagt i mekaniska rörelsen en art organ som med vaxelverkan bestämmer på en gång sig sjelf och den grundorsak hvaraf dess egen rörelse likväl bestämes! Och detta oaktadt måste beskrifningen på dess construction kallas *enkel*, en brist, enligt närvarande lags bestämmelse, en storhet i sakkunnigas ögon. Den kan beskrivas utan ritning och likväl förstås, så enkel är denna, människösnillet hedrande uppfinning.

Förbättring är ny uppfinning. Således innefattar paragrafen en underdelning som ej finnes i saken, distinguerar der ingen distinction bör ega rum. Är förbättringen vida mindre värd än uppfinningen, så har den i alla fall, jemförelsevis med denna icke fått för stora fördelar, hvilket här nedan skall tydligen ådagaläggas.

Paragrafen omnämmer uppfinningarnas *vigt* och *värde n*), och har dervid ej insett att lagens stiftare och skipare delar samma öde med alla andra att i många, ja kanske i de flesta fall, ej kunna bedöma en uppfinnings värde. Sådant förmår endast *tiden*. Men det är åter belöningsprincipen som här spökar. Är det qvickheten i en uppfinning som skall belönas? Den kan ju vara sinnrikt uppfunnen och likväl vara föga nyttig för staten. Om nu en sådan uppfinning *belönas* med högsta tiden för patent, så blir det visst *skenbart* afvikande från idéen, men ingalunda i verkligheten, ty en onyttig uppfinning ger ingen skörd om den uteslutande öfvades i femtio år eller längre i stället för femton. Samma fördelar som dem fordom en regent tilldelade mannen den der uppöfvat sig till en vidunderlig talang med att upptaga små kulor på en nålspets, (ett för lifstiden tillräckligt quantum kulor och nålar för att dermed underhålla sin onyttiga öfning), får också uppfinnaren af en dålig uppfinning, om man lemnar honom ett lika vidsträckt patent som den bättre uppfinningens

n) Uppfinnings eget innehåll, d. ä. dess nyttiga följder för staten, bestämmer dess verkliga värde. Det läres af *tiden*. Den kan se vigtig ut, och likväl vara oduglig.

egare. Resultatet af de femton lika årens uteslutande utöfning gör vinstförhållandet med organisk precision svarande mot verkliga värdet hos två uppfinningar — en nyttig och en fänig. Dermed hade också belöningsprincipen varit consequent, om den så insett och bestämt förhållandet. Den nyttiga uppfinningen riktar sin egare, den onyttiga icke, ja! tillochmed kanske ruinerar honom.

Upphörde förbättringen, det är den partiella *nya* uppfinningen, att med eganderätt tillhöra sin man, därför att den var partiel och sednare? Detta för en utveckling efter den naturliga åsigten.

Huru mycket bör förstås med bestämningen om *betydligare* kostnad, och för införandet. Betydlig kostnad kan tio Riksdaler vara för den ene, då 10,000 ej är det för den andre; — hvilket förut är nogsamnt känt. *Införandet* skulle väl egentligen betyda verkställigheten, ty menas det så som uttrycket fallit i Kongl. CommerceCollegii förslag "att af uppfinningen komma i besittning," så återstår verkställighetens kostnad såsom något på en helt annan scala "betydligare," och tillika icke fullt känt i den stund, man söker patentet, emedan man svårligen äfventyrar att först genom verkställigheten *förskaffa sig medtäflare till patentet*, ehuru lagen nästan sådant förutsätter, ty en "fullständig beskrifning" på något oförsökt är väl svår att åstadkomma.

I England, der patentlagens flera felaktiga bestämmingar såsom den förr anförda om "principen", gjort sig kända som sådana och kringgåås af auctoriteterna vid tillämpningen, har man, efter lång erfarenhet och mycken afvägning kommit till enahanda tidsbestämning för

alla patenter, emedan de såsom nyttiga för innehafvaren äro nyttiga för staten, huru de också måtte hafva tillkommit, genom snille, kunskaper, flit, lycklig tillfällighet, resor och erfarenhet i fremmande länder &c. eller alla dessa omständigheter förenade, och emedan en onyttig uppfinning ej skadar någon mer än patentinnehafvaren om han dermed envisas, och emedan den, utifrån införd är att betrakta såsom *ny* der den ej förut fanns o^o.

En eklektisk vishet, som ur fremmande lagstiftningar utplockat hvad som ofta var endast beräknadt för lokala förhållanden, har i denna paragraf, efter den, genom bristande förklaring olyckliga bestämningen om princip, hemtad ur Engelska patentlagen, förmodligen trott sig göra en art rättvisa dermed att balancen i nästa stund fick slå öfver åt andra sidan. Den fransyska fick nu låna oss distinctionen emellan nya och införda uppfinningar samt de olika tider hvarpå de patenteras. Den franska lagstiftningen hade väl, (ehuru bestämdt orätt) tagit i betraktande att staten skulle *sannolikt* ändå komma i besittning af t. ex. Engelska uppfinningarne, emedan hvad som patenteras i London om lördagen är följande fredag också känt i Paris. Vid så liflig communication emellan två länder, och med ymnig tillgång å kapitaler som hungra efter användning, samt slutligen inom en rik nation med trettio millioner människor, blir förhållandet helt annat än hos oss, der communicationen med andra länder är synnerligen trög och

o) Motiver för Engelska patentlagen. I sanning motiver för hvarje dylik lag!

förbehållen ett inskränkt antal bildade personer, folk-
mängden en tiondedel mot det anförda, och kapital-
tillgången en hundradel och dessutom både genom folks-
lynnets tröghet och lagstiftningens osäkerhet afledt ifrån
näringarne till procenteriet.

På de första fem åren hinner uppfinnaren knap-
past fullända sin uppfinning, ty en oriktig föreställning
vore att anse den ordnad, säker och fulländad vid dess
uppkomst. När den blifvit utvecklad, svårigheterna väl
insedda och undanröjda, opinionen lämpad för dess upp-
muntran genom afsättning, just då torde de fem åren
vara tilländalupna, och staten har således orättvisligen
tvungit fram ansträngningar hvilka icke lönat mödan *och*
således icke uppmuntrat, framkallat andra dylika.

§ 5.

"Till Patents erhållande vare berättigade: välfräj-
"dade i Sverige och Norrige äfvensom i andra länder
"bosatte personer; börande likväl, så vida Patenträt-
"tighet för å utrikes boende personer må ega fortfa-
"rande bestånd och kraft, desse, inom ett år från Pa-
"tentets utfärdande, hafva antingen till Riket inflyttat
"eller ock åt Svensk undersåte sin Patent-rätt öfverlätit."

Hvarföre må icke en skurk få föda sig ärligen?
Hvarföre fortfara att genom lagstiftningen tjena det usla
korrektionssystem som snart gör oss alla till korrektio-
nister? Först då när skurken gör skada må samhället
straffa honom. Hvarför icke sätta en oredlig i tillfälle
att förskaffa sig penningar på ett *klokare* sätt än t. ex.
genom att stjäla? En vanfrejdad person kunde blott un-
derkastas serskilda ändamålsenliga kontroller, för att

förebygga toma tillställningar för blott "försvar." Huru mången icke välfrejdad sitter ej också nu ostörd vid skrånäringsarne?

Hvarföre *tvinga* utländsk man att inflytta? Fruktar man att han genom sin konstflit drager penningen ur landet? Erfarenheten visar hvad liberala sättet mot en De Geer, en Grill och många andra skadat. En utländning tillochmed stadnar nästan alltid i Sverige för att der lefva och dö i fall honom erbjudes tillfalle att bibehålla sig. De penningar han i värsta fallet skulle utföra, äro endast hälften af hvad han satt i omlopp. Hvad han producerat innefattar motsvarande värden, hvilka utom honom icke tillkommit, och hvilka kvarstadna i landet. Att hans rörelsekapital och industriella rigtning komma staten till godo är hufvudsaken. Man kan i de flesta fall hoppas att hans person skall snart godvilligt komma med.

§ 6.

"Den, som Patent åstundar, ingifve ansökning der-
"till Vårt och Rikets CommerceCollegium och införe i
"densamma, jente anmälan om ämnet hvarom fråga
"är, bestämdt förklarande, huruvida den uppfinning,
"hvarå Patent sökes, är alldeles ny och okänd; om den
"innefattar förbättring af redan begagnad uppfinning,
"eller om den är från utrikes ort införd, samt utsätte
"tillika tiden, på hvilken sökanden i följd deraf önskar
"att Patent-rätt ånjuta; bifoge ock riktig och fullstän-
"dig beskrifning på uppfinningen samt sättet och före-
"målet hvarpå den användas skall, äfvensom noggranna
"ritningar eller modeller å den uppfunna inrättningen

”eller förbättringen, der sådant för beskrifningens fullständighet erfordras kan. Är sökanden ej i tillfälle att genast en så beskaffad fullständig beskrifning förete, ”anmäle sådant i ansökningen. Collegium förelägge då ”Sökanden, genom Protocols-utdrag, som efter anslag ”utfärdas bör, tid af en månad ifrån anslagsdagen, in- ”om hvilken han en så beskaffad beskrifning inlemna ”skall, och uppskjute under denna tid med ansöknin- ”gens afgörande. Inkommer han ej inom sålunda ut- ”satt tid med beskrifningen, varde ansökningen såsom ”förfallen ansedd.”

Här fordras således att uppfinnaren skall lemna bort *sin egendom*, innan patenträtten blifvit honom tilldelad, hvilket sednare kanske icke händer. Det kan aldrig försvaras från synpunkten af rätt; och bestämningen, (i motsats af hvad Rikens Ständer just serskildt begärde) kan icke förklaras annorlunda än såsom ledande till en ännu fullkomligare beqvämlighet för Kongl. Comm.Collegium som derigenom kommer i tillfälle att undslippa allt slags besvär äfven det att genom sin regulator emottaga beskrifningarne i rättan tid eller eljest anmärka uteblifvandet. Vinsten för Collegium är så obetydlig att staten ej bordt fördenskuld bli inledd i en orättvis handling. — Paragrafen föranleder äfven en större omog- nad i patent-beskrifningarne.

§ 7.

”Är Patent-ansökning så författad, som i näst- ”föregående 6 § föreskrifves, och åtföljd af fullständig ”beskrifning samt, då så erfordras, af ritningar och mo- ”deller, inom bestämd tid ingifven, utfärde Collegium

”ofördröjligen Patent å den anmälda uppfinningen; hvar-
 ”vid Collegium har, att, i afseende på bestämmande
 ”af tid för Patents begagnande iakttaga och tillämpa
 ”hvad i 4 § här ofvan stadgad är. I Patentet intages:
 ”den ingifna beskrifningen till hela dess innehåll; tiden,
 ”under hvilken Patentet är gällande, samt i allmänhet
 ”de åligganden, Patentinnehafvare, i följd af denna
 ”Vår nådiga Förordning, är pliktig iakttaga, äfvensom
 ”de rättigheter och förmåner, han, med stöd af Pa-
 ”tentet, eger att åtnjuta. Åtföljes beskrifning af rit-
 ”ningar eller modeller, hvilka ej kunna i Patentet in-
 ”tagas, må de jemte beskrifningen i Collegium förva-
 ”ras, för att tillhandahållas dem, som åstunda desamma
 ”skåda och granska, samt med beskrifningen jemföra:
 ”börande dessutom i Patentet förklaras, så väl att det-
 ”samma icke må anses medföra någon öfvertygande
 ”visshet, att uppfinningen är ny och här i Riket obe-
 ”gagnad eller att den kan med fördel användas, som
 ”ock att hvar och en är obetaget att Patentet klandra
 ”inom den tid och i den ordning, denna Vår nådiga
 ”Förordning stadgar.”

Hvad är ofördröjligen? Under närvarande admini-
 strationspersonal kan det betyda tre å fyra dagar; un-
 der en annan tid kan det bli tio år. Hvarför icke be-
 stämmt 14 dagar, 8 dagar, en månad?

§ 8.

”Anmäla sig tvänne eller flera Sökande till erhål-
 ”lande af Patent å lika beskaffad uppfinning, ege den
 ”företråde, som ansökning derom till Collegium först
 ”ingifvit.”

Denna paragraf och andra momentet af 19 § hafva en viss stridighet mot hvarandra, ehuru i annat afseende consequenta. Följden är att den patentsökande för lättadt tillträde till gillret men också lättad möjlighet att deraf krossas.

Ex.: *A.* begär patent den 1:sta Juni; *B.* den 2:dra i samma månad. *A.* får patent och *B.* blir afvist; men *B.* väntar ända till Februari följande år med sina anspråk. Nu, sedan *A.* hunnit nedlägga sitt kapital i företaget får *B.* enligt lagen *A.* drifven från sin patenträtt. — Om denna skall fullkomligen försvinna eller ej, stadgar lagen intet. Så tyckes meningen vara, och då har staten åtkommit uppfinningen.

Det vore billigt att för samtidigt uppkomna identiska uppfinningar en kort præscriptionstid för käromål å först ingifven ansökning lemnades, när den sednast komne sökanden redan bragt sin uppfinning till verkställighet.

§ 9.

”Är Patent färdigt att till Sökanden utgifvas, bör sådant kungöras genom anslag å en tafla i Commerce-Collegii yttre rum. Den dag, då sådant anslag skett, dateras Patentet, och tiden för dess begagnande varde derifrån beräknad.”

Det vore väl rättast att räkna tiden från fataliernes förlopp, ty innan klandrets tid är ute kan ingen patentinnehafvare våga göra sin anläggning i så stor scala som han möjligtvis förmår. Eller också borde man säga att patent endast lemnas på $14\frac{1}{2}$ år, $9\frac{1}{2}$ år och så vidare.

§ 10.

”Den, som Patent undfätt, vare pligtig att Patentet allmänneligen kungöra, genom införande deraf till hela dess innehåll uti Sveriges Stats-Tidning eller Post- och Inrikes-Tidningar trenne gånger; börande sådant kungörande vara verkställt och fullgjordt sist inom två månader från den dag, Patentet utfärdadt blifvit.”

Deraf blir följdén att hvarje Svensk uppfinning blir skänkt åt utländningen, under det att fäderneslandet deraf njuter endast en modererad fördel. En följd åter häraf är att mången uppfinning alldeles icke anmäles till patentering, då först ovissheten att få patent, ehuru väl upptäckten omtalas, sedermera betänkligheterne vid verkställigheten uti ett fattigt samhälle med trög afsättning, och slutligen det genom paragrafen uppkomna hindret från att i fremmande länder försälja uppfinningen, tillsammans tagna göra det rådligast att behålla sin egendom (sin uppfinning) för sig, d. ä. förhemliga den.

Kungörandet har det dubbla ändamålet att dels varna från försöken i sådan väg som redan genom patent är stängd, dels ock att väcka dem som möjligen redan äro patenterade eller åtminstone genom en uppfinnings utöfvande dertill gjort sig berättigade, så att de genom käromål må bevaka deras rätt. Sådant vinnes genom uppgift om patentets föremål och genom den lindrigaste antydning om sättet. Men — fullständig beskrifning!

§ 11.

”Förmenar någon och tilltror sig kunna styrka, att uppfinning, hvarå Patent erhållits, varit här i Riket

”känd och begagnad innan Patent-innehafvare sin Patent-ansökning till CommerceCollegium ingaf, eller ock, att Patent-innehafvare, till vinnande af längre tid för Patentets begagnande än vederbort, angifvit uppfinning för alldeles ny, som blott innefattat förbättring af äldre uppfinning eller som allenast blifvit från utrikes ort införd, samt, på grund deraf, åsystar att få Patent-rätt häfven, vare honom obetaget att, inom sex månader från den dag, Patentet finnes 3:dje gången i Stats-Tidningen infördt, sådant klander af Patentet hos CommerceCollegium anmäla.”

Tre månader vore tillräckliga för klander både från Gellivare och Ystad, äfven i ansökning till Collegium. Men det kunde vara, genom serskilda betänkligheter, vida bättre att sådant anställdes vid vanlig domstol hvarunder svaranden sorterar. Följden kunde icke bli sämre än vid den förfärliga domstol som närvarande lag förordnar och hvarom mera här nedanföre. Närmaste följden vore att vittnesförhör m. m. vore undångjorde så att resultatet af en undersökning kunde lemnas till den kompromissrätt som i egenskap af öfverdomstol sedermera skulle lemna sitt utlåtande, men hvilkens organisation borde vara efter juridiska grundsatsar, ehuru ej bestående af juridiska ledamöter. Man kan ej utfinna skillnaden som gör att patentinnehafvare i egenskap af svarande skall stämmas inför CommerceCollegium, men i egenskap af kärke får söka svarandens vanliga forum. Rätt vore att båda fallen hade två instanser. Detta blir så mycket nödvändigare då ingen appell eger rum från en domstol som ej sjelf är

förfaren i sättet att ransaka, men som får en god ledning af en ordentligt anställd föregående undersökning på stället der åkärade felet påstås vara begånget.

På samma sätt som patent-afgiften är en motvigt mot okynniga patentansökningars ingifvande, borde, i de fall då klander ingifves, icke på grund af förut *utöfvad* uppfinning, utan endast derpå att den är allmänt känd, hvarje käre, som sålunda säger sig vara sinnad anlägga hvad en annan fått patent för, också vara förbunden dertill. En deposition af 100 Riksdaler, hvilka hemfölla till manufacturfonden i fall han, efter patentinnehafvarens depossedering ej inom ett år har uppfinningen i full utöfning, eller då det beror af andra, har tillverkningen redan börjad, skulle afböja kitsliga försök.

§ 12.

”Tvistefrågor af den beskaffenhet, nästföregående
 ”11 § omförmäler, skola af Gode män eller så kallade
 ”Compromissarier upptagas och bedömas; börande Com-
 ”merceCollegium, sedan anmälan om klander inkommit,
 ”hänskjuta tvistefrågan till Gode mäns afgörande och,
 ”genom Protocolls-utdrag, förståndiga vederbörande,
 ”att skyndsamligen om val af Gode män gå i författ-
 ”ning. Desse Gode män böra till antalet vara *fem*,
 ”hvaraf den, som klandret anställt, utser och kallar *två*,
 ”och Patent-innehafvaren *två*. Den femte af Gode
 ”männen väljes af de förut utsedde fyra. Uppkommer
 ”vid sistnämnde val ett lika antal röster å tvenne per-
 ”soner, då bör genom lottning bestämmas, hvilken af
 ”de ifrågasatta må såsom God man inträda. Gode män-
 3 *

”nen taga derefter ofördröjligen tvisteämnet i öfvervä-
 ”gande; och den mening, hvarom de fleste af dem sig
 ”förena, gälle såsom Gode människens utlåtande. Deröf-
 ”ver må besvär eller klagan icke anföras.”

All förderflig följd af närvarande lag är i denna
 paragraf concentrerad. När såg man någonsin en dy-
 lik domstol som denna kompromissrätt. Makten är fa-
 dersväldets, men personen (ty blott den femte kan ta-
 gas i betraktande) kan vara en obekant person. Intet
 ansvar och intet band hindrar denne att med en re-
 flexion af lösaste halt slänga förmögenheten ur den enes
 hand i den andres; och ingen rättelse står därför att er-
 hålla! — En sådan tillställning är ett högst sorgligt be-
 vis på huru litet man i Sverige aktar näringsarnes värde.

CommerceCollegium dömer icke käromål emot pa-
 tenter. Sådana tvister skola af dömas af en kompro-
 missdomstol. Vål! en kompromissrätt är utan appell;
 också bra; bättre än eviga processer, men dess mora-
 liska halt är a och o för vilkoren att man skall våga
 underkasta sig diktaturen. Bli den, såsom efter här
 ifrågavarande organisation, ställd blott och bart på en
 bestämd likhet i chancerne mellan *sexorall* och *esser-*
all, då måste den afskys.

I jury-inrättningens natur ligger att parternes ta-
 lan skall höras ibland domarena, att deras åsigter full-
 komligt få utvecklas, men ingalunda på något sätt vara
 rådande. Här bli de det, på ena eller andra sidan ge-
 nom — *lottkastning*. Kan något förskräckligare i den-
 na väg tänkas.

Käranden väljer två ensidiga anhängare; Svaran-

den äfvenså. Dessa fyra utgöra parvis plus och minus, hvilka bestämdt vid hvarje tillfälle uttaga hvarandra. Den femte blir (i ett nödfall som *alltid* infaller) genom lottning utsedd. Denne afgör genom sitt votum i en sak den han kanske och troligtvis icke förstår. Det är en värdig dom utan appell!

Skulle icke denna domstol här kunna anses såsom en bekvämlighetsantalt för Kongl. Comm.Collegium, uttänkt endast för att spara dess ledamöter en mängd trassel?

Genom lagens öfriga obestämdheter angående "*princip,*" "*tryck,*" "*känd*" &c. blir denna domstol kanske icke fruktansvärdare. Den är det för sig sjelf redan tillräckligt. Den blefve det knappast mindre genom klara bestämmelser i lagen. Men det skulle i sednare fallet mindre stöta vid första ögonkastet.

Denna domstols ledamöter behöfva ej heller vara *edsvarne*.

Skulle väl ett sådant stycke domstolsidé kunnat framkomma, om embetsmäns välfärd, genom deras bi-behållande vid tjensten eller entledigande derifrån, varit det ämne som bordt komma under dess pröfning?

Det vore väl nödvändigt 1:o att kompromiss-domstolens ledamöter utnämndes af t. ex. Commerce-Collegium eller annan auktoritet och att de valdes bland sakkunnige; 2:o att, om de förre vore t. ex. fem, bland hvilka ordföranden valdes, de sednare, af parterne utnämnde vore färre, således högst två af hvardera, men hvilka ömsesidigt af parterne kunde utan skäl jäfvas i flere omgångar; 3:o att alla gingo ed, *mutatis mutandis*, såsom vid jury.

Vore lagen klar så skulle visst en sådan domstol vara nyttig genom tidsbesparingen. Men såsom ett vilkor därför erfordrades ännu att saken blifvit vid underdomstol behörigen utredd så att handlingar i målet kunde till kompromiss-rätten öfverlemnas, emedan de sjelfve sannolikt ej förstå reda sanningssidan af saken. Deras utlåtande komme sedan att hufvudsakligen röra det faktiska utaf skillnaden vid de båda uppfinningar om hvilka tvistas.

§ 13.

”Den, som klander å Patent anställt, vare pligtig att, inom två månader ifrån den dag klandret hos CommerceCollegium anmäles, till bemäldta Collegium ingifva Gode männens i ämnet afgifna skrifteliga utlåtande. Skulle i något fall så vidlyftiga undersökningar för frågans utredande erfordras, att Gode männens utlåtande icke kan hinna afgifvas inom den sålunda bestämda tid, åligge den klandrande, att sådant hinder inom samma tid hos Collegium tillkännagifva. Collegium ege då pröfva det anmälda hindret och afgöra om och huruvida förlängning af den bestämde tiden medgifvas må. Underlåter han att inom den sålunda utsatte tvänne månaderna inkomma, antingen med Gode männens utlåtande eller med ansökning om förlängning i tiden för detsammans afgifvande, har Collegium att förklara klandret förfallet, såvida ej den, som klandret anmält, styrka kan, att Patent-innehafvaren varit till dröjsmålet med tvistens afgörande vålande: i hvilken händelse Collegium må ega genom viten tillhålla den sistnämnde, att, inom föreläggande

”tid, iakttaga och fullgöra hvad i detta afseende på ho-
 ”nom ankomma kan. Innehåller Gode mäns yttrande,
 ”som inom behörig tid inkommit, bestämdt förklarar-
 ”de, att den uppfinning, hvarå Patentet lyder, är här
 ”i Riket förut känd och begagnad, eller ock, i hän-
 ”delse anmärkning dervid gjord är, att den Patentsö-
 ”kande oriktigt uppgifvit egenskapen af uppfinningen
 ”så, att han derigenom beredt sig en längre tids Pa-
 ”tent-rätt än vederbort, förfare Collegium, i afseende
 ”på Patentet i öfverensstämmelse med hvad 19 och 20
 ”§§ här nedanföre stadga och förmå.”

Hela denna paragraf, hvars bestämmingar i afseende på Rättens verksamhet visserligen äro gagnande, skulle väl dock behöfva något förändras om Rätten sjelf organiserades efter andra grunder. Föreskriften för formen af Rättens utlåtande infaller i vådlig natur till fullkomlig öfverensstämmelse med 2:dra och 19:de §§:s skadliga stadganden. Kompromissrätt skall nemligen yttra sig om uppfinningen *är* här i Riket känd och begagnad, i stället för att den *bör* yttra sig huruvida den *var* det *då* patentansökningen *ingafs*, hvarvid statens föreskrift tvang sökanden att göra samma uppfinning känd, kanske *åtta* månader förr än utlåtandet kommer att afgifvas.

I afseende på tiden gäller visst med skäl, att den som genom oredliga uppgifter velat åtkomma fördelar icke förtjenar skonsamhet; men han kan (och det faller måste ganska ofta kunna inträffa i vårt land) vara fullkomligt okunnig om att också en annan, i ett annat land, uppfunnit detsamma, och oaktadt denna okunnighet är

han förfallen till förlusten af borgerlig välfärd för ett brott, och ett brott hvarom han å ena sidan näppeligen skulle kunna efter våra lagar öfverbevisas, och för hvilket han å andra sidan icke skulle kunna frigöra sig, och hvartill han kan vara fullkomligen moraliskt oskyldig. När nu härtill kommer att rättsgrunden, såsom förr i denna afhandling är bevist, och afseendet på de fördelar han tillskyndar staten, sätta en uppfinnare eller fremmande uppfinnings verkställare i samma kategori, så blir en så hård bestraffning som patenträttsens förlust så mycket olämpligare. I korthet: när brottet icke i verkligheten finnes; och när det, genom arbitrage uppställt, icke kan bli föremål för bevisning; och slutligen när handlingen tvärtom är nyttig för alla — så borde väl hela straffbestämmelsen utgå, och följaktligen utlåtandet icke vidröra den punkten. Sak samma gäller om en uppfinnings "enkelhet," hvarom förr är sagdt vid 2:dra §, och hvarom mera kommer att sägas vid den 19 § der patent-rätts förlust, bland annat stadgas skola grunda sig på Kompromiss-Rättens utlåtande de om uppfinningens enkelhet.

§ 14.

"Patent-innehafvare må, under den tid, som för "klander af Patent bestämd är, äfvensom, i händelse "tvist om Patent uppstår, under den tid tvisstefrågan "är under pröfning och afgörande, icke föremenas be- "gagna och utöfva den rätt, som honom genom Paten- "tet tillagd blifvit."

Genom patentet har man ju fått *all* rätt som patent-innehafvare eger? Det kan ju icke nekas; således

också den rätt som enligt 17:de paragrafen honom tillkommer? Vore det icke så, hade ett bestämdt undantag bordt göras. Nu kan emedertid härigenom inträffa att patentinnehafvaren under det han sjelf åkåras för sin rätt i allo, får utöfva den medelst förföljelse mot kåranden, hvars hela tillverkade varulager han kan tillägna sig, emedan det enligt nyssnämnda 17 § är honom bestämdt förunnadt. Huru skola domstolar reda sig ur den labyrinth af sväfvande rättsbestämmelser och trasslade anspråk som igenom sådant förhållande uppkomma?

Det är billigt att patent-innehafvaren får utöfva sin patenterade *uppfinnning* under det processen räcker, men hans öfriga rätt bör under samma tid förklarast bestämdt hvilande tills målet är afgjordt.

§ 15.

”Åkommer ej klander af Patent inom den i 11 § bestämda tid, äge vidare talan å Patent ej rum, utan åtnjute innehafvaren deraf sin Patent-rätt oförkränkt till godo, under den tid Patentet utsätter och bestämmer, så vida han iakttager och fullgör hvad i denna Nådiga Förordning föreskrifvet är.”

Häremot kan ingen anmärkning ega rum.

§ 16.

”Patent-innehafvare i allmänhet bör af Commerce-Collegium föreläggas en tid af två år efter Patentets utfärdande, inom hvilken han bör inför Collegium styrka, att han är i full utöfning af den uppfinnning, konst eller konstförbättring, hvarå Patentet lyder. Är

”inrättning, hvarå Patentet sökes, af den beskaffenhet,
 ”att, för dess fulländande och fullständiga iordnings-
 ”bringande, längre tid, än nu nämndt är, erfordras,
 ”skall sådant i Patent-ansökningen anmälas. Collegium
 ”pröfve då, huruvida den begärda förlängningen i ti-
 ”den är af behofvet påkallad, och äge, i sådant fall,
 ”densamma bevilja, samt utsätte alltid i Patentet den
 ”tid, inom hvilken innehafvaren skall af sin uppfinning
 ”vara i utöfning: åliggande sedermera Patent-innehaf-
 ”vare att, en gång hvarje år, under Patent-tiden, hos
 ”bemälda Collegium ådagalägga, att inrättningen är i
 ”gång eller att tillverkningen bedrifves.”

Patent-rättens förlust (se 19 §) för här uppgifna fall
 vore intet obilligt stadgande om det icke träffade en mängd
 oskyldigt. Ty det gifves en serskild klass af patenter
 vid hvilka verkställigheten beror af en ofta trögt vun-
 nen opinion. Sådana äro patenter å tillverkandet af ett
 nytt slags maskineri, å uthyrning af en ny method o. s. v.
 — Nyheter fordra isynnerhet i vårt land tid för att små-
 ningom arbeta sig in i allmänhetens förtroende. Efter
 en längre tid, men i de flesta fall, ej inom två, ej ens
 inom fem år, torde fördelarne af en sådan ny maskin
 eller method inses och följaktligen beställningar derå
 eller öfverenskommelser om begagnandet uppkomma;
 men under tiden har patenträtten blifvit förverkad.

§ 17.

”Förmenar Patent-innehafvare, det han blifvit i
 ”sin Patenträtt förnärmad, då må han, genom stäm-
 ”ning emot den som vederbör, göra sin talan gällande
 ”hos den eller de Domstolar, hvilka efter lag ega att

”upptaga och afdöma tvister, rörande intrång i hand-
 ”teringar i allmänhet. Kan Patent-innehafvare derstä-
 ”des styrka att intrång i hans rätt skett, böte den,
 ”som honom sålunda förfördelat, första gången Ett
 ”Hundrade Riksdaler och, i fall han flere gånger der-
 ”med beträdes, dubbelt eller Två Hundrade Riksdaler
 ”hvarje gång. Af dessa böter tillfalle ena hälften Pa-
 ”tent-innehafvaren, som ensam äger så beskaffade mål
 ”åtala, och den andra hälften de fattiga i den försam-
 ”ling, der den bötfälde är boende. Den, som till bö-
 ”ter fälld blifvit, hafve ock förverkat den olofligen till-
 ”verkade varan, eller, om den är afyttrad, värdet der-
 ”af, som Patent-innehafvaren såsom skadeersättning till-
 ”falla skall.”

Käromål från en patent-innehafvare anställes i or-
 ten der förgripelsen skett. Instanserne de i juridisk väg
 vanliga. Hvarför icke också här kompromiss-rätt? (så-
 som öfverdomstol för vademål från första instansen).
 Det låg väl till grund för 12 §:s bestämmelser att van-
 lig domstol (äfvensom Comm.Coll. sjelft) icke känner en
 mängd till alla sådana frågor hörande små omständig-
 heter. Fördenskuld sakkunniga kompromissarier, men
 likasom emot 12 § är erinradt att desse män beqvämast
 och säkrast döma sedan vittnesförhör m. m. inom loka-
 liteterne äro afgjorde, invändes också här tvärtom att
 när de juridiska formaliteterne äro utredda, sakens be-
 handling ej måtte umbära den specialkännedom som
 dertill behöfves, och hvartill en förståndigt organise-
 rad kompromiss-domstol sannolikt egnar sig.

En ganska grym och ojemut drabbande stränghet

har man lemnat i patent-innehafvarens hand tillämplig mot den som första resan gör intrång i patent-rätten, nemligen varans förlust, och om den är försåld, dess värde gäldadt till patent-innehafvaren såsom skadestånd. I vår tid som skall vara så liberal, låta anställa *bönhasjagter* vid första tillfälle! Strängheten är tillika utan behof, ty med en plikt af t. ex. 13: 16. för första gången, vore bevisning för den åt saken fälldes kuskap om förhållandet för en annan gång vunnin, och sedermera vore den stränga bestämningen tillämplig. Det första straffet uppfyller sitt ändamål emedan det hindrar ytterligare fortsättning, emedan ett dylikt brott ej kan (såsom t. ex. tjufnad), döljas lika lätt andra som första gången, och blir derigenom nästan omöjligt att föröfva sedan man en gång blifvit fälld. En kungörelse om första åtalet och utslaget derå vore nog att qualificera nästa åtal såsom för andra resan intrång i patenträtt.

Det stadgas i denna lag, att patenträtt kan åkäras på grund af äldre utöfning, således har lagstiftaren förutsatt att en uppfinnare kan hafva i stillhet och utan anspråk utöfvat sin uppfinning, under det att en sednare uppfinnare af en identisk sak derå begär patent, också möjligen i full okunnighet om samma uppfinnings utöfvande genom annor man. Den förste uppfinnaren, på afstånd från Comm.Collegium och i allmänhet från allmänna saker, kanske till och med tidningarna, bevakar ej sin rätt i tid, och kan sedermera sjelf bli förföljd.

Exempel: *A.* uppfinner och utöfvar något, men är

sjelf blott en medlem af Sveriges kloka allmoge i skogsbyggerne af Dalarne, Wermland eller Norra provinserne. Han läser inga tidningar, kommer ej i tillfälle att få veta hvad som passerar på längre afstånd ifrån honom. *B.* uppfinner samma sak något sednare, begär och får patent derå. Efter ett års tid kommer *B.* underfund med att en annan (*A.*) idkar hans rörelse. Förutsätt att *B.* är vinningslysten, och att den andre, genom sin aflägsenhet ej gör intrång genom concurrence med *B.*, hvad gör han? Han låter *A.* i all stillhet fortsätta sin tillverkning så länge patenttiden räcker eller ända till näst före dess förlopp, då först anklagar han honom, och denne som intet ondt anat af sin idoghet finner sig helt oförtänt antastad såsom *brottslig*, blir dömd att böta 100 R:dr (hvilket jemnförelsevis är en obetydlighet) men ock att förlora hela sin tillverkning under den tid den honom oveterligen var otillåten. Är den afsatt och försåld, skall den ersättas med penningar. Således brutto-inkomsten af femton års production! Detta tillfaller nu patent-innehafvaren. Hade *B.* saknat denne medtäflare, hade han i bästa fallet icke fått mer än netto-provenuen; nu får han alltsammans hvad den andra åstadkommit. — Den gången såg lagen starkt på patent-innehafvarens bästa. — Hade *A.* deremot haft att betala några plåtars plikt såsom varningsgrad så hade han ej kommit att bli ruinerad, hvilket nu otvifvelaktigt skall bli följdén i nittionio fall bland hundrade.

Efter *ett* käromål, är bevisning möjlig det en efterkommande åkärad verkligén icke saknat kännedom

om patentet, och då må stränghet utöfvas såsom denna paragraf säger.

§ 18.

”Patent, samt den rätt detsamma medför, är att
”anse såsom innehafvarens lagliga egendom. Det kan
”i följd deraf gå i arf och genom hvad laglig afhand-
”ling som helst på annan inom Sverige bosatt välfråg-
”dad person öfverlätas med den rätt, som i Patentet
”medgifven och stadgad är; börande likväl, vid hvarje
”öfverlåtelse, den nya innehafvaren anmäla sådant hos
”CommerceCollegium, som har att öfverlåtelse-resolu-
”tion utfärda. Patent-innehafvare ege i öfrigt att, i
”afseende på begagnandet af den uppfinning hvarå Pa-
”tentet lyder, tillgodonjuta de förmåner och rättighe-
”ter, hvilka Fabriksidkare i allmänhet tillkomma; hvar-
”emot honom åligger, att sig till esterrättelse ställa hvad
”de rörande Manufacturerne gällande Författningar in-
”nehålla.”

Här proklameras patent vara laglig egendom. Huru nära var man icke nu att finna den princip hvarifrån lagen bordt utgå: ”*uppfinning innebär eganderätt.*” Sedan man åter tillskapat en del af saken med artificiellt ädelmod, i stället för att utveckla det hela från rättsgrundens sanna princip, gör denna paragraf likväl inskränkingar i dominium directum, sedan man nyss bestämdt motsatsen, och de facto kvarlemnar dominium utile oantastadt. Man skall för en försäljning behöfva CommerceCollegii öfverlåtelse-resolution! — För ordningens skuld må en anmälan göras att patentet öfvergått på annan hand, och denna inregistreras, men

en öfverlåtelse-resolution är öfverflödig och antyder ett obehörigt förmynderskap. Åter — om denna lag skulle gälla, hvarför icke stadga ett ansvar för försummelse. Det ser ut som man här icke ens ihågkommit *patenträtts förlust*, hvarmed eljest så ständigt hotas för en mängd tillfällen då den knappast genom samvetsrenhet kan undvikas.

§ 19.

Patenträtt förverkas.

”Om Patent icke blifvit, inom den i 10 § föreskrifne tid, i Statstidningen kungjordt;”

”Om, i händelse tvist uppstått, Gode män förklarar en med Patent försedd uppfinning vara här i Riket förut känd och begagnad eller af den enkla beskaffenhet, att den kan, efter en genom tryck förut allmängjord beskrifning, af hvilken som helst eftergöras;”

”Om Gode män, i anledning af gjord anmärkning, ansett Patent-innehafvare hafva oriktigt uppgifvit egen skapen af uppfinning så, att derigenom längre tid, än vederbort, blifvit honom för begagnande af Patenträtt medgifven;”

”Om Patent-innehafvare underlåter att, på sätt 16 § stadgar, inom två år ifrån Patentets utfärdande, hos CommerceCollegium styrka, att han är i full utöfning af den slöjduppfinning, konst eller konstförbättring, hvarå Patentet lyder;”

”Om han försunmar att sedermera hvarje år inför bemälda Collegium ådagalägga, att den med Patent försedda inrättningen är i gång, eller att tillverk-

"ningen bedrifves; samt, hvad serskildt utländsk man, som Patent undfått, beträffar, om han icke, inom ett år ifrån Patentets utfärdande, antingen till Riket inflyttat, eller på Svensk undersäte sin Patenträtt öfverlåtit."

Här ligger sammandraget af allt det vådliga hvarmed lagen förut liksom i bakhåll hotar. De grundsatser här tillämpas, och uttrycken med hvilka de framställas, bidraga i lika mån att göra denna lag vådlig och föranleda kapitalers förvisning från alla nya företag.

Patent rätt förverkas enligt första momentet, om patentet, (d. ä. tillika en fullständig beskrifning öfver uppfinningen) ej blifvit kungjort i allmänna tidningarne.

Följden (förr anmärkt), att i början allenast *en* Svensk, men *alla* utländningar få nytta utaf uppfinningen, och att ingen uppfinning kan säljas till utländningen.

Patent rätt förverkas enligt 2:dra momentet, om den förfärliga kompromiss-domstolen förklarar en patenterad uppfinning (således också en ny uppfinning) vara icke ny, utan "förut känd och begagnad," eller (såsom *ny*) af den *enkla* beskaffenhet att den *kan*, efter en genom *tryck* förut gjord *beskrifning*, af *hvilken som helst* estergöras.

Här är verkligen för mycket i ett enda moment och så få rader! Enkelheten? — att den *kan*? förstås efter en förut tryckt beskrifning, *enkel*? *tryck*? *förut*? *beskrifning*? *hvem som helst*? *estergöras*?

Vi förutsätta nu att det är fråga om ny uppfinning, (ty om lagen menat blott utifrån införda, skulle det utsättas). En *ny* uppfinning kan således, om den

är

är för *enkel*, förlora sin en gång vunna patenträtt, sedan egaren satt den i verkställighet och måhända derpå vågat sitt välstånd!

Har man menat blott de ifrån fremmande länder införda uppfinningar, hade man bordt också nämna sådant, ty så länge det saknas, förmår icke lagen eller dess tolkare vägra gehör åt hvarje sniken kårande som deraf hemtar sitt stöd och visst icke admitterar en förskoning på den grund att lagstiftarne *kanske* ment bättre än de skrivit.

Hvad är *enkel*? Att enkelhet är en stor förtjenst mer hos uppfinningen är ett serskildt ganska skarpt ämne för en anmärkning. Det förr anförda exemplet med regulatorn i en ångmachin hör hit; den uppfinningen skulle här i landet (om den först nu här blefve uppfunnen) kunna på grund af detta moment frånrövas sin uppfinnare.

Man svarar: att det bör synas att meningen är om införda saker; det bör dock finnas klara ord i lag; men antag nu att vi tolka det så, den uppfinningen, såsom hos oss *nu* införd, blir likväl förlustig patenträtten om kompromiss-domstolen förklarar den vara så enkel att den kan genom en tryckt beskrifning förstås, och så *måste* denna domstol förklara, ty regulatorn kan förstås på beskrifning utan ritning, dock ej af hvem som helst, ty en fåne från dårhuset kan visserligen icke förstå den. Enkel till den grad att kunna förstås af *hvem som helst*, är ett motsatt försvagande af paragrafen, ty verklig oförmåga hos dåren, eller en låtsad hos den kloke, skulle

göra hvarje den enklaste sak till *icke enkel*. Det är således en bestämning, vida skiljd från hvad i lag får brukas. Den som är klok i *en* sak, kan vara ganska inskränkt i annat. Kant förstod ej att rucka sin pendyl. Han skulle således blifvit en osäker domare öfver hvad som vore *enkelt* i mekaniken. Hade man nyttjat benämningen *sakkunnige*, i stället för "hvem som *helst*," så hade åtminstone ett verkligt resultat kunnat erhållas, då man äntligen vill göra enkelheten till ett fel. "Genom *tryck*." Vi hänvisa till anmärkningarne mot 2 §, och upprepa här endast att man således ej vet om det är Svenskt eller utländskt tryck, och att flere yrkat att derunder också förstås *utländskt*, emedan "*den europeiska kulturen är gemensam*," hvilken fras är blott en ljudande malm och en klingande bjellra. Är industrimannen i Sverige på den punkt att han känner hvad som i hans väg utkommit i *svenskt* tryck? huru mycket mindre i *utländskt*, det han ofta icke förstår. Vi upprepa här också att nästan *intet*, utifrån infördt och här patenteradt, skulle kunna bibehålla sig emot kärandes citation af detta moment, ty sällan kommer någon uppfinning hit från utländningen utan att det sker efter deras tryckta beskrifningar. Sista följden blir då att Sverige blott sällan kan få nytta utaf allt hvad utomlands uppfinnes, ty det kan endast i de fall ske, när omständigheterna sätta någon i tillfälle att utan patent våga företaget.

Utländningarnes beskrifningar på sina uppfinningar äro oftast sådane att de icke *skola* förstås. Det är endast det fattiga Sverige förbehållet att genom original-

beskrifningens fullständiga införande i allmänna papper visa sin liberalitet mot rikare stater. Deras utgöra ofta blott en antydning, men denna torde, efter närvarande lag, vara tillräcklig att hindra dess eftergörande hos oss. — Efter sådana, med afsigt stympade beskrifningar, få vi ofta i Svenska tidningarne en liten notis gifven. Våra tidningar visa isynnerhet deras redaktioners kunskapsförråd i ett herrligt ljus när de referera tekniska saker *p*). Skall man också efter sådana *beskrifningar* (se noten) dömas förlustig sin en gång erhållna patent-rätt; de utgöra ju en uppsats till och med i *Svenskt tryck*?

Hvarthän refereras *förut*? till tiden före kompromiss-rättens utlåtande? då kunde en käre, just för ändamålet låta trycka en beskrifning för att derpå stödja sina anspråk. — Men det behöfves ingen tillämpning till viss tid. Det kan också tolkas på ett annat sätt vilkorligt, nemligen: enkel så att den kan eftergöras efter en *förut* genom tryck gjord beskrifning — om hvilken beskrifnings verkliga tillvaro dock härmed ingenting stadgas.

Patent-rätten förverkas vidare genom oärliga uppgifter, men uppställningen af orden gör att man äfvenledes förverkar den genom "*origtiga* uppgifter," hvilka kunna göras utan uppsåt.

p) I en viss tidning fick man ej synnerligen längesedan *beskrifning* på ett visst hus, på tyska (efter då beskrifna inrättning) kallade *SenfGruben*, och på Svensko i Tidningen benämndt "*Zinkgrufvor*," hvilkas *anordning* derefter blir rätt possirlich.

Exempel. Uppfinning göres i Frankrike och Sverige nära samtidigt. Hvardera patenteras i sitt land. Svensken kan sedermera åtalas för det han ej upp gifvit sin uppfinning *såsom ifrån Frankrike införd*, — och på grund deraf mista patentet.

När man nu härjemte åter besinnar grundligheten af Engelsmännens omdöme i denna punkt, att en uppfinning i lika mån gagnar staten om den är här eller på annat ställe gjord, allenast den i landet *verkställes*, blir denna distinktion och den stränghet hvar med den handhafves så mycket olämpligare, isynnerhet då straff kan efter denna punkt immerfort träffa en alldeles oskyldig, ja! en, just genom sjelfva den straffade handlingen, af samhället förtjent man!

Patent-rättens förverkande genom bristande utöfning är ett stadgande i allmänhet nyttigt, men, såsom förr är sagdt, icke användbart på metoder och maskiner hvilka äro beräknade på uthyrning eller försäljning åt andra, utan att man ämnar begagna dem sjelf. Man beror vid dem helt och hållet af opinionen, som väl efter en längre tid kan ledas, men som icke bekymrar sig om de två år dem lagen utsätter. — Vid egna uppfinningar blir det orättvist.

Patent-rättens förverkande genom uraktlåtenhet att årligen erkänna sin länspligt under Commerce Collegium, drabbar icke dem som bo i Stockholm, men väl torde aflägsnare boende deraf träffa. Böter kunde väl här vara nog, helst om de stegrades vid förnyad försumelse. Men alltid patent-rätts förlust! Straffet bör väl stå i något förhållande till brottet.

§ 20.

”Ej mindre i de fall, då Patent-rätt, innan den i Patentet utsatte tid tilländalupit, förverkas, än då Patent-innehafvare tillgodonjutit den tid, som i Patentet utsatt är, åligger CommerceCollegium, att i Statstidningen kungöra, att Patentet till kraft och verkan upphört, börande Collegium, enär Patent-rätt begagnats hela den tid, som i Patentet utsatt är, tillika i ändamål af uppfinningens allmängörande, i Kungörelsen hänvisa till den beskrifning derå, som finnes i Patentet intagen och förut blifvit i Statstidningen kungjord.”

Samma liberalitet som förr visat sig i § 2 upprepas här. Utländningen skall hugnas med beskrifning på Svenska uppfinningarne.

§ 22 stadgar att lagen skulle träda i verkställighet med den 1 Januari 1835, men såsom undertecknad först den 13 December 1834, kunde den icke, för den korta tiden, hinna bli kungjord till den 1 Januari öfver hela Riket. — Ett serskildt öde lärer väl sedermera hafva mött honom att ännu en månad sednare ej hafva varit utdelad i vederbörande Embetsverk. Och likväl skulle den genast efterleivas.

Denna lag innehåller således följande brister:

- 1 § kan föranleda seqvester på patenterad vara.
- 2 § underkänner alla viktiga och mest omfattande uppfinningar, genom missförstånd om tolkningen af Engelska lagens bestämmelse om ”principles.” Lagen

motsäger också här den enda grundsats man kan igenfinna hos densamma nemligen *belöningsgrundsatsen*.

3 § lemnar icke tydligt rum för kemiska uppfinningar; distinguerar der icke distinction bör ega rum såsom grund för olika uppskattning; och lägger hinder för nyttiga uppfinningars införande i landet. Dess öfriga fel omnämnas vid 4 och 19 §§.

4 § anslår olika tider för patentets duration, till följd af den origtiga skillnad i föregående paragraf gjordes i afseende på uppfinningars värde, hvilket öfverallt i denna lag hänföres till uppfinnarens merit, i stället för till den relativa fördel staten deraf kan erhålla. Här utvecklas denna läras ofullkomlighet ännu bestämmande, och man förbiser så väl å ena sidan, att slumpen kan föranleda en förträfflig upptäckt, som ock å den andra att i de flesta fall uppfinningars *nytta* endast i framtiden kan inses men ej i det ögonblick patent derå meddelas. Förderfliga obestämdheter i båda dessa sednare paragrafer äro *betydligare* kostnad (då ingen positiv kostnad är upptagen) och "*enkelhet*," hvilket är ej allenast tvetydigt, utan underkastadt förtydningar af oändlig gradation. Den sednare obestämdheten hindrar patentets erhållande och hvad värre är, föranleder patenträtts förlust, samt är dessutom i sig sjelf ett misstag då *något* bestämdt dermed förstås.

5 § utestänger alla mindre välfrejdade personer från patenträtten, utesluter således utan laga dom en mängd människor från medborgerliga rättigheters åtnjutande.

6 § aftvingar uppfinnaren dess egendom (dess hemlighet) innan han får patentet. Utom orättvisan häri, kan också den följden uppkomma att hans uppfinning (åtta månader sednare) förklaras vara "känd," och patentets förlust är då straffet för det man *uppgaf sin hemlighet*, enligt statens fordran. (Se härom §§ 13 och 19).

7 § är byggd på felen i den 4:de, och lemnar auctoriteten, som utfärdar patenterne (Comm.Collegium) öppet spelrum att dermed vänta huru länge som helst, emedan "ofördröjligen" är något alldeles obestämdt.

8 § borde fästa uppmärksamheten på skillnaden imellan den ene uppfinnarens blotta projekt och den andres redan verkställda utöfning.

9 § bestämmer en oriktig beräkningsgrund för patent-tiderna.

10 § beröfvar Sverige förmånen utaf nya uppfinnars uteslutande besittning, och skänker dem genast till utländningen, utan reciprocitet å deras sida. Dessutom förlorar hvarje uppfinnare härigenom all möjlighet att genom försäljningar tillgodogöra sig sin uppfinning i fremmande land. Följden häraf blir (såsom i allmänhet af hela denna lag) att man ej i Sverige kan begära patent, utom i jemnförelsevis ganska få fall 7). Paragrafen innehåller intet hinder för okynniga käromål.

7) Detta har också redan visat sig. Flere patentsökande läto saken förfalla sedan den nya patentlagen utkom.

11 § lemnar för lång tid för klander, och hänvisar kâranden till ett forum, som, föga lämpligt i sig sjelft, blir det ännu mindre genom de domar som i här förevarande fall vid detsamma *skola* fällas *blindvis*, i öfverensstämmelse med utlåtande af en kompromissrätt, öfver hvars organisation man ej nog kan beklaga sig och allmänheten, men hvarom mera skall sägas vid 12 §.

12 § innehåller organisationen af en kompromissrätt af bedröflig natur. Den betager hvarje uppfinnare helt och hållet säkerheten att få behålla patentet på sin uppfinning, hvarå han nedlagt möda, tid och kostnader. Den uppmanar hvarje egennyttig, att härigenom komma i laglig besittning af andras *rättmätiga* *egendom*, eller åtminstone sätta egaren ur denna besittning. Den lemnar snikenheten ej blott en *möjlighet* dertill, utan fullt ut så stor sannolikhet att deri lyckas, som för den andra att få behålla hvad honom med rätta tillhör. Kârande och svarande nämna hvardera två (*ensidiga*) ledamöter, hvilka jemnt motväga hvarandra. Dessa välja en femte, om de kunna åsamjas, men då detta ej kan förutsättas sedan ensidigheten hos dem är gifven, blir lottning slutet. Rättvisan blir således i ordets egentliga mening beroende af ett tärningskast! Och från en sådan dom får icke vädjas. Då en skurkaktig kârande gjort ett försök der spelet blef honom vidrigt, försöker han nästa gång och lyckas då enligt probabilitets-theoriens enklaste grund; det är nemligen *intet* hinder för fortsättningen af försöken;

en sådan kärende behöfver icke ens vara "välfrejdad" såsom patent-innehafvaren; försöket medför ingen kostnad för honom — med undantag af den vanliga plåten insinuationspenningar. —

13 § byggd på föregående, delar naturligtvis dess grundfel; genom denna paragrafs bestämmelse för kompromiss-domstolens utlåtande *måste hvarje patent bli utdömdt*, då kompromiss-domstolen förklarar att uppfinningen är känd, ty det är den hvarje gång när utlåtandet afgifves; den har ju genom *lagens* bud stått att läsa i tidningarne redan ett halft år förut.

14 § lemnar patent-innehafvaren rättighet (jfr 17 §) att förfölja och kanske ruinera en kärende som har rättvisa och äldre anspråk, och enligt lagen slutligen sannolikt afklagar patentet!

15 § är den enda bestående, men är också endast ett upprepande af det rätta i första paragrafen.

16 § kan vålla oförtjent patenträtts förlust för två hela klasser af patenter.

17 § tillåter en egennyttig patent-innehafvare att ruinera personer som af ovetenhet gjort intrång i patentet. Forum efter annan princip är 11 §:s stadgande.

18 § ställer patent-innehafvaren i obehörigt beroende af CommerceCollegium. Der omnämnas blott lagarne för Fabriksidkare och för manufacturer. Allt rörande Bergsbruk omnämnes icke.

19 § innehåller åter obestämdheten i orden "känd,"

”enkel,” ”tryck” m. fl. hvilka, hvart och ett för sig, leda till patenträtts förlust. Äfven ny uppfinning kan, efter denna paragraf, beröfvas sin en gång medgifna rätt, om den är för — enkel. Här är förderfvet concentrerad.

20 § återupprepar stadgandet om skänken till utländningen, nu likväl af vida mindre vigt än vid 10 §:s stadgande.

22 § föreskrifver lagens inträdande i full kraft och verkan, inom kortare tid än att den kunde hinna promulgeras.

Hela lagen upphäfver alltså patenters möjlighet, i Sverige.

Om det vore en gällande sats att ett lands lagstiftning är ett uttryck af nationens behof; och om härvid menas behof, så vidt det är insedt, så anger närvarande lag onekligen vår ståndpunkt i afseende på statsekonomisk kultur, och den är således god nog åt nationen, då hon, i alla instantier af lagstiftningen, dervid samverkat.

Afser man åter med ”*behof*,” ej blott det insedda behovet, utan det som *borde* inses, då befinnes närvarande lag icke vara ändamålsenlig. Ännu mera påfallande blir den anmärkningen om man tror att ett lands industri har något värde — att den icke är allenast ett symptom af den enskildes vinningslystnad, utan att den, likasom just denna har sin djupare rot i naturlagen för stigande och tillvext i allmänhet; att

den snikenhet som man vanligtvis endast betraktar såsom ett fel genom den öfverdrift dermed ofta är för-
 enad, är till sin grund endast en åtlydnad för natur-
 budet att människan måste föda sig "i sin anletes svett,"
 och att försynens afsigt dermed är ett stegradt fortgå-
 ende på odlingens väg.

Hvilken uppfinning, hvilken verksamhet leder *icke*
 derhän? Må den enskilde också vid sina företag oftast
 beräkna allt för tiden, för *sin* tid och *sin* vinning;
 det är naturligt! häfstången i machineriet *vet* icke hvad
 han gör; machinisten vet det, och ändamålet är vunnet.
 Af sådana underordnade syften som omedvetet om de-
 ras egna slutliga ändamål bearbetas, uppstår en hel-
 het, hvars inre sammanhang den store Ordnaren af
 verldsaltet i förhand länkat till *sitt* syftemål. Att med
 mer eller mindre klar uppfattning deraf söka, så långt
 mänsklig kraft det förmår, till samma syftemål med-
 verka, blir i allmänhet bildningens stora problem.
 Medlen för andans emancipation äro grundade på möj-
 ligheten att besegra motståndet i materiens alla förhål-
 landen. Och från denna synpunkt betraktadt, bör det
 icke förtryta den världsliga visheten att med lefvande
 omhugsan vända sig till dessa ämnen som då visserli-
 gen icke skola synas henne för låga eller ovärdiga.
 Och må man fördenskuld erinra sig, att oberoendet af
 materien är hvad vi kalla välstånd, att detta således till
 sitt innehåll är något högre, och bestämdt i beröring
 med ädlare intellectuella förhållanden, samt att man
 med samma varsamhet bör vidröra *dess* och den tyd-
 ligare framstående andlighetens vilkor.

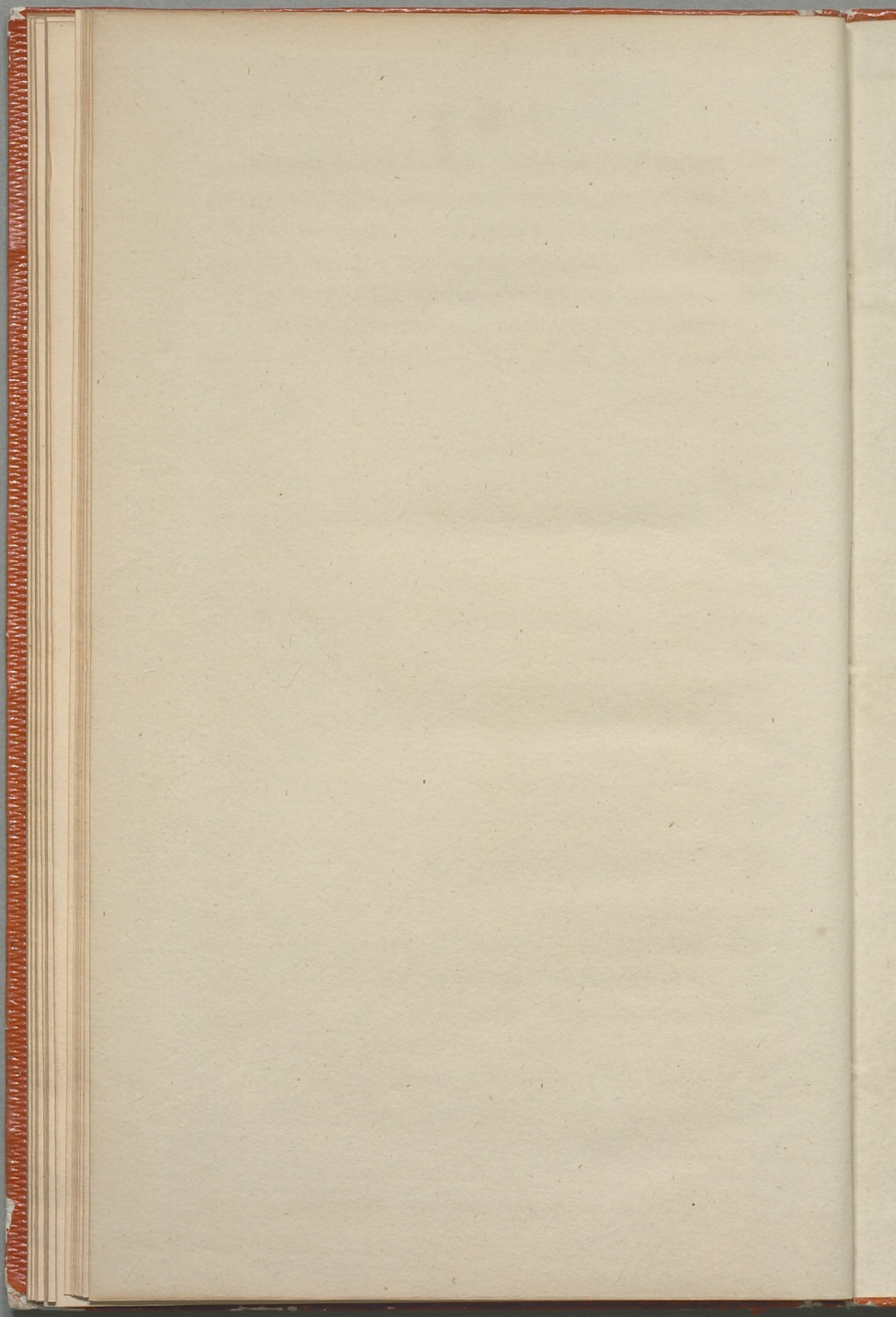
Betraktas ett samhälle under sitt bemödande att motväga en annan stats öfvervigt, blir också dervid industrien det som ger blod åt dess ådror och följaktligen kraft åt dess rörelse-organer. Det var Englands industriella rikedom som åt den retade national-andan i alla länder gaf materiella styrkan för att störta historiens sednaste verldsstormare. För tre sekler tillbaka var England lika med Sverige i styrka. Huru-dant är förhållandet nu? Och hvilka omätliga tillgångar eger icke *vårt land* i sina råämnen? Men ännu vänta desse på sin Promethevs som, med elden lånad från himmelen, kan meddela dem lif och från deras gagnlösa former utbilda dem till kraftigare och högre medel för människans odling.

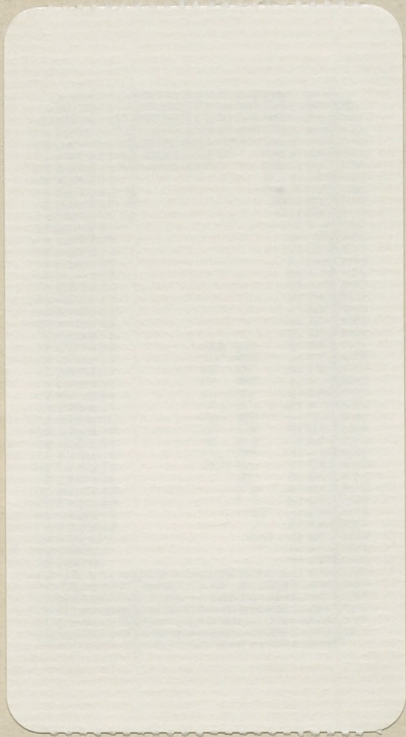
Med förebilden af Englands stigande välstånd hade en gång (blott ett tredjedels sekel) vår odödliga ALSTRÖMER omskapat vårt fosterlands ställning. Hans verk blef ofullbordadt. Man *talade* sedan (såsom ännu i dag), om att *förstå sin tid*, och det stadnade vid detta tal; men eho som nu verkligt förstår tiden, och vet att emancipation är dess väsende såväl som det ock är skrikarens lösen för dagen, må också ej glömma att denna emancipation har sin grund i andans oberoende af alla lägre förhållanden, att detta oberoende endast dermed kan vinnas, att människans lägre sträfvande underlättas, att dettas lyckliga följder försäkras, och att slutligen dess syftning till högre ändamål kläras in.

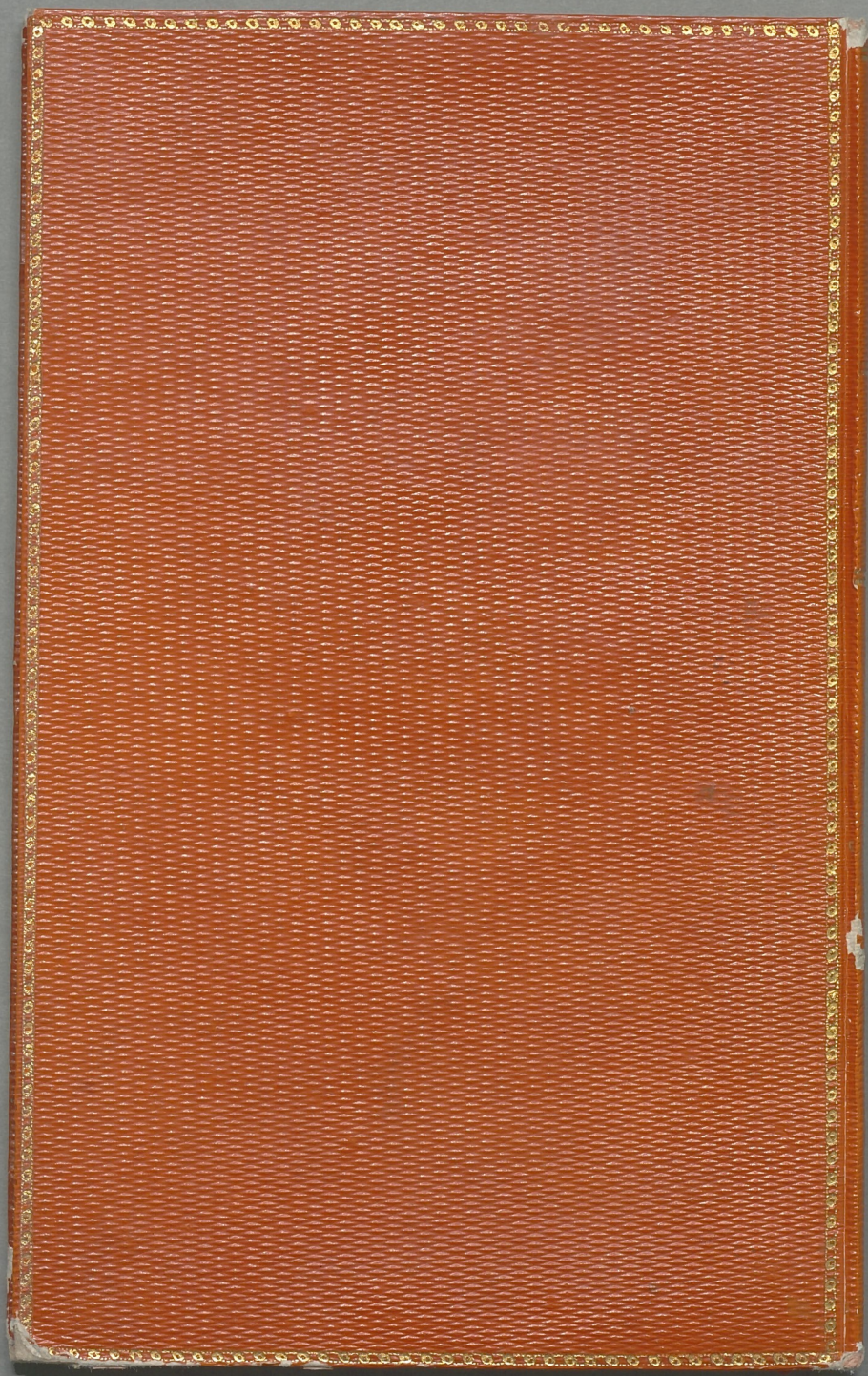
Blir detta en gång allmännare erkändt, så torde man åter få vänta en högre uppfattning utaf andans

och materiella behofvens vevselverkan, en uppfattning som ordnar den Svenska idogheten, skänker de för henne stiftade lagar ett innehåll och en gemensam högre grund, och såmedelst åter hos nationen ingjuter den anda som närvarande tidsögonblick fordrar; och hvarförutan allt inom vårt samhälle får ännu fortkräpa såsom förut, likt masken i sin snäcka.

The first part of the book is devoted to a general
 description of the country, its climate, soil, and
 productions. The author then proceeds to a
 detailed account of the principal cities and
 towns, and the manner in which they are
 governed. He also describes the various
 trades and manufactures, and the state of
 agriculture. The second part of the book
 contains a history of the country, from the
 earliest times to the present. The author
 relates the various wars and revolutions, and
 the changes which have taken place in the
 government. He also mentions the names of
 the several monarchs and princes, and the
 reigns of each. The third part of the book
 is a collection of laws and statutes, and
 the manner in which they are executed. The
 author also describes the various offices and
 dignities, and the manner in which they are
 filled up. The fourth part of the book
 contains a description of the various
 religions and sects, and the manner in which
 they are practiced. The author also
 mentions the names of the several churches
 and monasteries, and the manner in which
 they are governed. The fifth part of the
 book is a collection of various facts and
 anecdotes, which are interesting and
 curious. The author also mentions the names
 of the several authors and writers, and the
 manner in which they have contributed to
 the knowledge of the country. The sixth
 part of the book is a collection of various
 observations and reflections, which are
 useful and instructive. The author also
 mentions the names of the several philosophers
 and writers, and the manner in which they
 have contributed to the knowledge of the
 country. The seventh part of the book is a
 collection of various facts and anecdotes, which
 are interesting and curious. The author also
 mentions the names of the several authors and
 writers, and the manner in which they have
 contributed to the knowledge of the country.

www.books2ebooks.eu